

Bogoljub

November 1936

VSEBINA:

Pesnitev: Orglavka. (Sv. Cecilija, 22. nov.) S. S. — Članki: Ali pri nas zorimo za španske grozote? (Jos. Šimenc.) — Duhovna izložba za KA. (A. V. M.) — Iz vsakdanjega življenja: Vem — verujem. (J. Langerholz.) — Kako je s popolnostjo? (Dr. Ant. Zdešar. C. M.) — Stoji, stoji tam sivi samostan. (Dalje. — Popotni.) — Listek: Janko Ovšenik. (Benz-Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Mar. družine. — Razno: Dan vernih duš. — Božja zakladnica. — Naše slike. — Duhovne vaje. — Dobre knjige. — Odpustki. — Slike v bakrotisku. Na ovitku: Sv. Cecilija.

Cena „Bogoljubu“ celoletno: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Češkoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr., v Ameriki — 50 Dol.

»Bogoljub« izhaja 12 krat na leto. — Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za november 1936.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Boj zoper protozidarstvo. | Misijoni v Srednji Afriki.

Mesečni zavetnik: Stanislav Kostka, spoznavalec (15.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	Vsi svetniki	Misel na nebesa	Zarod sv. Stanislava	Sromlje
2 Poned.	Verne duše	Pozabljene duše v vicah	Krka	Markovci
3 Torek	Hubert, škof	Izpeljava našega konkordata	Mengeš, svetišče	Kapele pri Brezicah
4 Sreda	Karel Borom., škof	Sv. oče in naši škofje	Št. Janž	Arličje
5 Četrtek	Zaharija, prerok	Naša Katoliška akcija	Črni vrh s. Polh. gr.	Koprivnica
6 Petek	Lenart, opat	Posvetitev družin Srcu Jez.	Kropa	Zabukovje
7 Sobota	Engelbert, škof	Duhovniki in bogoslovci	Trata	Zdole
8 Nedelja	25. pob. Zahvalna	Zahvala za vse dobrote	Novo mesto, franč.	Slov. Bistrica
9 Poned.	Božidar, mučenec	Verska šola in vzgoja	Laški potok	" " " M. T. i.
10 Torek	Andrej Avel., spozn.	Proces Slomška in Barage	Sostro	Sv. Martin na Polh.
11 Sreda	Martin, škof	Naši narodni grehi	Dob	Gor. Polskava
12 Četrtek	Martin, papež	Ljudski misijoni in duh. vaje	Šmartin pri Kraju	Sp. Polskava
13 Petek	Stanislav Kostka, sp.	Naša mladina	Podlipa	Črešnjevce
14 Sobota	Jozafat, škof	Zedinjenje razkolnikov	Šmartno pri Litiiji	
15 Nedelja	24. pob. Albert, c. uč.	Naše vseučilišče in akademiki	Moravče	Martjanci
16 Poned.	Jedert, devica	Zaročenci in poročenci	Bled	Majšperg
17 Torek	Oregor čud., škof	Zmaga nad komunizmom	Srednjavos. v. Polh.	Pečarovci
18 Sreda	Roman, mučenec	Trpeči in preganjeni	Mengeš	Makole
19 Četrtek	Elizabeta, kraljica	Krščanska dobrodelnost	Ljubljana, križarke	Pertoča
20 Petek	Srečko, spoznav.	Učitelji(ce) in vzgojitelji(ce)	Šmartin pod Šn. g.	Poljčane
21 Sobota	Darov. Mar. Dev.	Naši misijonarji in misijonarke	Dol. Logatec	Tišina
22 Nedelja	25. pob. Cecilija, d. m.	Cerkveno in ljudsko petje	Šmartin v Tehinja	Laporje
23 Poned.	Klemen, pap., muč.	Pogostno sv. obhajilo	Bukovščica	Veliki Dolenci
24 Torek	Janez od Križa, spoz.	Poglobitev verskega življenja	Žiri	Studenice
25 Sreda	Katarina, dev., muč.	Naši razumniki in voditelji	Sv. Katarina	Tinje
26 Četrtek	Janez Berchm., sp.	Redovni in misijonski poklici	Rova	Sv. Venčes
27 Petek	Virgilij, škof	Odprava pohujšanja	Ljubljana, Tisovk.	Dol. Lendava
28 Sobota	Oregor III., papež	Uradniki, orožniki, vojaki	Vače	Bellinci
29 Nedelja	1. ad. Saturnin, šk., m.	Adventni duh. Izseljenci	Zapogje	Bogojina
30 Poned.	Andrej, apostol	Naša domovina. Umrli	Litiija	Črensovci

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
inš.-primarni kirurg, v.d. v. p.
Ordintra: II.-4.

Izšla je in se že dobi pri knjigotržcih in v trgovinah nova lepo opremljena

Družinska Pratlka 1937

Zahtevajte povsod to pratiko s podobo sv. Družine in priporočajte jo v krogu svojih znancev. Kdor jo enkrat kupi, sega vsako leto po njej. Ako je ne dobite pri domačem trgovcu, pišite dopisnico na Jugoslovansko knjigarno ali na Prodajalno H. Ničman v Ljubljani.

Orglavka

Sv. Cecilija: 22. novembra.

*Mogočne orgle odnekod
 slovesno so zapele:
 Porómajte na božjo pot!
 Glasnó so nam velele.*

*Vi vsi, ki se vam marsikdaj
 zatoži po nebesih:
 ob sveti pesmi sveti raj
 uživajte v telesih.*

*Če hočete za hip samo
 uteči bridkim časom:
 srce nagnite in uho
 za njenim sladkim glasom.*

*Če se vam duše ranijo
 ob mučeniški vesti,
 ko Mehiko in Španijo
 premišljate v bolesti:*

*Porómajte na božjo pot,
 kjer duh na bol pozabi;
 za svete pesmi sveti god
 Cecilija vas vabi.*

*Mogočne orgle odnekod
 slovesno so zapele:
 Porómajte na božjo pot!
 Glasnó so nam velele.*

*O, ne! Cecilija še ni
 umrla. In umreti
 ne more; dókler teče kri
 mučencev, mora peti:*

*»Zastonj si nad Cecilijo
 zastavil meč, Almahij;
 osupli so nad lilijo
 pogledi tvoji plahi.*

*Moj ženin, moj Valerijan,
 verúj: ob moji strani
 nebeški angel noč in dan
 nedolžnost mojo brani.*

*Poslušaj me, Tibúrcij ti,
 ki si mi brat po krvi:
 iz neustrašenih moči
 za mano stopi prvi!*

*Ob trdni skali trdno stoj,
 če hočeš zmag in vancev;
 za Cerkev se nikar ne boj —
 krepi jo kri mučencev.*

*O, ne! Cecilija še ni
 umrla. In umreti
 ne more; dókler teče kri
 mučencev, mora peti.«*

S. S.

Ali pri nas zorimo za španske grozote?

Tisti, ki bi tudi pri nas radi zanetili španski požar, mečejo ljudem pesek v oči, češ kaj nam to mar? Pri nas kaj takega ni mogoče.

Mogoče pa je prav tako in še mnogo bolj, kakor je bila mogoča španska bolezen, ki je prav v tem času pred 18 leti razsajala po vsej Evropi.

Res bi človek mislil, da niso mogoče grozote, kakor so jih dan za dnem polni časopisni predali. N. pr. tile iz najzanesljivejšega vira črpani poročili. Madridski trgovec pripoveduje, da se je v avgustu mimo njegove hiše pomikal sprevoz 200 z bajoneti oboroženih žensk, na vsakem bajonetu pa je bila nasajena glava duhovnika ali redovnice. A to navsezadnje še ni najstrašnejše. Vrhunec groze je v tem, ker so se nečloveške žene smehljale v sladkem zadovoljstvu, kakor da opravljajo »Bogu prijetno delo«!

V takozvanem »ujetniškem parku« v Madridu, so vsak dan morili osumljene ljudi. Nekatere dni so jih več kot dve sto skupaj najprej ranili s strojnicami, nato pa so jih polili s petrolejem ali z bencinom in med kriki obupne groze zažgali!

Človek se pri tem nehote spomni besed Dostojevskega: »Časih kdo govori o človekovi zverski okrutnosti, a to je strašno krivično in žaljivo za zveri. Zver nikoli ne more biti tako okrutna kakor človek — tako pretkano in umetniško okrutna!«

Res, da se je v Špancu srečala Evropa z vročo Afriko in s sanjavo Azijo! Saj je zrastle to ljudstvo iz mešanice Romanov, Keltov, Gotov, Vandalov in Mavrov. To moramo najprej vedeti, če hočemo razumeti, odkod ti vulkanski temperamenti.

A za nas je važnejše vprašanje: Ali bi bil naš dobri, slovenski, katoliški človek sposoben igrati špansko žaloigro?

Jaz mislim, da bi bil. Rekli boste sicer: Saj vernost našega ljudstva je še tako nedotaknjena, tako neomajana! Toda ali niso bili tudi Španci vereni, katoliški narod, ki se je stoletja najodločneje branil kakršnegakoli krivoverstva. Tudi francoski narod je bil v 18. stoletju v jedru veren in katoliški Cerkvi vdan, a vendar je bil sposoben, da je vprizoril grozote velike revolucije!

Dne 16. aprila 1931, torej tik po padcu monarhije, so se v španskem obmorskem mestu Valenciji, ki je še sedaj v vladnih rokah, poklanjali republikli s stotinami

zstav na glavnem trgu. Zdajci neštevilna množica zasliši zvonček, ki naznanja, da se duhovnik v kočiji pelje z Najsvetejšim k umirajočemu. Kakor bi trenil, ponehajo vzkliki in vsa množica kakor en mož pade na kolena in se pokriža. Šele ko se voz oddalji, vstanejo in nadaljujejo razgovor o politiki in o republikli. Ali mislite, da bi bil v dobri katoliški Ljubljani tak pojav iskrene vernosti še mogoč? Jaz zelo dvomim.

Pravite: Kaj pa Stična in lanski Evharistični kongres s čudovito procesijo mož in mladeničev?

Na to odgovarjam: Gotovo je to dokaz, da je slovenski narod veren, da je katoliški; ni pa s tem še neizpodbitno dokazano, da je naš narod v celoti, v jedru živo veren, da je vernost v njem pognala korenine na globoko. Kje ste videli veličastnejše verske prireditve, manifestacije kakor na Španskem? Na primer l. 1911, ko se je vsa dežela s kraljem vred posvetila presvetemu Srcu Jezusovemu. Vsak bi bil po pravici mislil, da plameni verskega navdušenja više sploh ne morejo zaplapolati, da bolj iskreno, presrčno, neustrašeno sploh ni mogoče pokazati vero.

Kako upravičeno sta nam prevzvišena nadpastirja po kongresu naročila, da sedaj treba naprej graditi in versko življenje v znamenju svete Evharistije poglobiti!

Prav pred desetimi leti je slavni indski pesnik Rabindranat Tagore v spremstvu svoje hčerke nastopil v vseučiliški dvorani v Belgradu. Med drugim je ta pogán dejal: »Danes se je vse veliko in lepo razblinilo. Mi v Indiji se tresemo in nas je strah Evrope, ki hoče človeka odvrniti od Boga.«

Nespametno je misliti, da so samo boljševiki tisti, ki hočejo evropskega človeka odvrniti od Boga! Že od petnajstega stoletja se opravlja to delo, z mrzlično naglico pa od 18. stoletja dalje; zlasti pa se je za to trudil kapitalistični liberalizem 19. stoletja.

A porečete: Pri nas tega ni, ali vsaj ne v taki meri, da bi bilo nevarno!

Kako otroško preprosti ste! Pri nas imamo n. pr. društvo »Krščanska šola«. To je znamenje, da nimamo krščanske šole. Pravite: »Saj naša šola vendar ni protiverska.« Recimo, da ni, a zato še ni verska. Le pogledite učne knjige! Katera pa je pisana versko? Katera prirodoslovna šolska knjiga n. pr. prepoji našega učenca ali srednješolca s prepričanjem, da je

Bog alfa in omega, začetek in konec vsega, da »v njem živimo, se gibljemo in smo«? Katera šolska zgodovina je napisana tako, da učenec s strmenjem gleda, kako ima vajeti svetovnih dogajanj v roki neko neskončno modro bitje? Katera zgodovina je res vseskozi pravična katoliški Cerkvi in jo prikazuje kot kraljestvo božje na zemlji? Ne delamo krivice naši šoli, če rečemo, da je brez božna, ateistična, to se pravi, da Boga ignorira, da učencu opisuje in razlaga najčudovitejše pojave brez zveze z Bogom, ki je vendar prvi vzrok vsemu. Tako naša šola, ki je navidez verna, v resnici »molče trobenta«, da znanost lahko shaja brez Boga.

Ugovarjali boste: To je preveč črnogledo. Kako? Saj vendar od blizu, kakor ne vsak, poznam narodno in meščansko šolo, učiteljsko šolo, gimnazijo in vseučilišče. In vendar ostanem pri trditvi. Niti naše zasebne, redovniške šole v resnici niso verske, to pa zlasti zaradi predpisanih učnih knjig in načina, kako poučevati!

Pa saj imamo v vseh šolah verouk! Da, kot enega izmed vseh učnih predmetov. Verouk je na druge predmete prilepljen, privezan kakor proteza, ne pa da bi bil životvorno, organsko spojen z vsem drugim učenjem. Ker je vse ostalo brezbožno, se v dijaku poraja prepričanje, da verouk ni čista, vse obsegajoča in prese-gajoča resnica, ampak nekaj, kar je tudi predmet poleg kopice drugih.

»Mi v Indiji se tresemo in nas je strah Evrope, ki hoče človeka odvrniti od Boga.«

Drugih pojavov, v katerih se zrcali odvrčanje našega človeka od Boga, se danes morem samo bežno dotakniti.

Na katoliških prireditvah se zadnji čas opaža, da manjka zlasti tistih, ki bi morali stati v prvih vrstah, to so mladi fantje. A kaj čuda, če pa so jim bila že leta in leta odprta samo taka društva, ki so versko brezbrizna, ali celo Cerkvi odkrito sovražna! Recite, kar hočete: ko se bo začelo, se bo izkazalo, da so bile te hiše orožarne za španske manevre. Ne mislimo, da nalašč in iz hudobije, ampak zato, ker je resnica neusmiljeno dosledna in ker zlo rodi zlo.

In časopisi! Res, da zadnji čas v splošnem manj udarjajo na protiverske strune. Iz protiverskih so se počasi prelevili v versko indiferentne, brezbrizne. Pisani so tako, da bi ja nobenemu brezvercu ne povzročili verskih težkoč in očitkov vesti. Da bi pa kdaj odobraval delo katoliške Cerkve in z veseljem beležili uspehe božjega kraljestva, kaj še! Zdaj si pa pred-

stavite preprostega človeka, ki dan za dnem, ali vsaj teden za tednom dobiva take injekcije! In koliko jih je danes, zlasti med delavstvom, ki nič hudega sluteč in morda še v dobri veri srkajo ta sladki strup. Ali se bodo na ta način morda imunizirali, utrdili? Gotovo, a ne proti strupu, ampak proti resnicam svete vere!

Kaj šele, če premislimo, koliko komunističnih, marksističnih boljševiških knjig, knjižic, brošur in letakov se zadnji čas širi med slovensko ljudstvo. Ali je potem neverjetno, če zorimo za špansko tragedijo?

Najhujše pa je to, da je danes pravzaprav vsa atmosfera, v kateri »živimo, se gibljemo in smo«, brezbožna. V srednjem veku je bil Stvarnik središče vsega; od 15. stoletja dalje so Boga bolj in bolj odpravili in v središče potiskali stvar. Krono tej miselni revoluciji je postavil boljševiški marksizem s trditvijo, da je centrum vsega materija, snov. Ta zrak današnji človek vdihava, s temi naočniki gleda vse, v tem slogu gradi stavbo svojega življenja. V to materialistično, mamonsko izključno tostransko ozračje se rodi naša mladina. Res še gre v cerkev, res je še zraven pri molitvi rožnega venca, a iztrgajte takega človeka iz župnijskega občestva, kjer ga drugi nekako nadzorujejo, in ga postavite v industrijsko mesto, ali ga pošljite v izseljenske kraje. Kako lahko bo izgubil vero in sam ne bo vedel, zakaj!

Ali smo že sprejemljivi za bacil španske bolezni? Kdor je oni terek v septembru poslušal delavce in delavke, ki so se vračali iz izpraznjenih tekstilnih tovarn, je moral s strahom ugotoviti: tudi pri nas bi španska žaloigra ne bila nemogoča. Res je sicer, človek je včasih tako nesrečen, da govori, kar ne misli, in misli, kar ni. A najbolj da misliti to, ker so se tiste dni na naslov duhovnikov, Cerkve in vere slišale najgorostasnejše grožnje celo iz ust ljudi, ki redno vrše svoje verske dolžnosti. Zdelo se je, kakor da so nekateri tiste trenutke svojo dobro dušo potisnili v kot in si izposodili neko drugo, maščevalno, uničevalno. Res pravi že Sofoklej: Veliko zlo izmisli duh, bolesti poln; res je tu dvakrat na mestu Jezusova beseda: Množica se mi smili; zelo razumljiv je tudi srd izmogavanega delavca na brezsrčni kapital. Toda popolnoma nerazumljivo je, zakaj so nekateri delavci ob tej priliki grozili cerkvam, da bodo tudi porušene, evharističnim križem, da so spomeniki suženjstva in duhovnikom, da bodo naredili z njimi tako kakor na Španskem; še bolj nerazumljivo pa je, zakaj so šli oni možje na

glavarstvo in se prijavili za izstop iz katoliške Cerkve.

Dne 2. septembra je dejal veleugledni in učeni kardinal Baudrillart pred odličnim občinstvom v Parizu: »Prav osebni viri mi omogočajo, da trdim: pred tremi leti je prekoračilo Pireneje (pogorje med Francijo in Španijo) 60 moskovcev, ruskih židov, da bi pripravljali to, kar se danes godi v Španiji.«

Koliko boljševiskih odposlancev deluje v naši domovini, ne vem, samo to vem, da imamo veliko navdušenih, požrtvovalnih, skoro bi rekel: mučeniško navdahnjenih oznanjevalcev Marksovega in Leninovega evangelija.

Lenin je nekoč dejal: »Od francoskih (brezverskih) modrijanov smo se naučili, da je dve in dve sedem in da se s koprivnim semenom sadijo vrtnice.«

To je za nas lahko dvojni nauk. Najprej to, da iz brezverske vzgoje, iz brezver-

skega časopisja, društev, kina in zlasti iz brezbožnega ozračja ne moremo pričakovati sijajnih verskih uspehov. Dve in dve je šele štiri, ne pa sedem. Če se drugod že stoletja, pri nas pa desetletja, zlasti pa zadnja leta seje koprivno seme, ne smemo pričakovati, da bodo iz tega zrastle dehteče vrtnice.

Drugo pa je to, da je za velike uspehe treba veliko resnega, navdušenega, vztrajnega dela. Dve in dve je štiri, ne pa pet ali šest, kaj šele sedem! To delo moramo opraviti najprej pri sebi, zakaj »božje kraljestvo je v v a s«! Ne ga torej pričakovati in zahtevati prej povsod drugod, samo ne tam, kjer ga najlaže in najuspešneje gradimo, v nas samih! Potem pa če hočemo vzgojiti plemenite vrtnice, nikoli in nikjer ne sejmo kopriv, ne v družini, ne v šoli, ne v soseski, ne v delavskem društvu, zlasti pa jih ne sejmo v svojo dušo, ker drugače smo evangelisti zla in pripravljavci španskih grozot.

Jos. Šimenc.

Duhovna izložba za Katoliško akcijo

(Dalje.)

Tisk. To je stvar, ki noče več naših besed, marveč čaka naših dejanj. Le to ž b o bomo še vložili na drugem mestu današnje izložbe. Na delo za dobri tisk!

Tolažba. Zgodovina nas uči: kadar so ljudje v kakšni deželi najnižje stali in začeli kleti in tajiti Boga, so molitve dobrih vernikov dosegle, da se je Bog zopet približal nesrečnim ljudem in jim vlil novega poguma; in zopet se je vse obrnilo na bolje. Tudi v Rusiji, ki je še vedno dežela največjih bogokletstev in bogoskrunstev, bo nastopilo izboljšanje verskih in socialnih razmer. Mnogokje danes nimajo več zaupanja ne sami v sebe, ne v svoje vlade, ne v Boga. Vendar bodimo uverjeni, da se bo po molitvi svete Cerkve to zaupanje kmalu zopet vrnilo. Tako je govoril v zadnjem času Pij XI. zbranim romarjem v Rimu.

Tožba. Nobena tožba ni bolj upravičena nego tožba zoper slabi tisk. Noben meč in nobeno preganjanje ni naredilo Cerkvi in krščanskemu ljudstvu toliko gorjā in škode kakor slabo časopisje. V družinah, kjer so naročeni na veri protivne, pohujšljive ali brezbarvne liste, spolnjuje versko dolžnost komaj deveti del mož in komaj še tretji del ženā. Katoliške družine, ki se ne naročajo več na katoliško, marveč na nasprotno ali brezbarvno

časopisje: v prvem rodu še obiskujejo cerkev in službo božjo. V drugem rodu: hočejo biti sicer še katoliške družine, vendar že dokaj zlahka opuščajo mašo in zakramente. V tretjem rodu: so katoliške samo še po krstni knjigi, in če se najde razlog, odpadejo tudi od Cerkve. Tako je v takih družinah z vero; kako bi moglo biti bolje z moralnim življenjem? To naj pomislijo tisti, ki hočejo biti dobri katoličani, pa vendar niso naročeni na katoliško, ampak na nasprotno časopisje.

Umetniki. »Skupnost katoliških umetnikov v sili« — se imenuje novo društvo v Freiburgu na Badenskem. Pri nas ime »umetnik« še ne slovi dovolj in povsod; »k a t o l i š k i u m e t n i k« je pri nas, celo pri nekaterih priznanih pisateljih, osporavan in odveč. Vendar ne glede na to moramo reči, da se danes zbirajo in dele podpore, grade hiše in ustanove za vse vrste stiskanih in brezposelnih ljudi, tudi za norce in zločince, samo za umetnike, posebej za katoliške umetnike, ni dobrih rok in src. Morda je tudi v tem nekaj vzroka, da se materializem vedno bolj razširja med nami.

Umetnost. »Mnoge krasne umetnine, ki sta jih navdihnili verska misel in verski čut, nas spominjajo tudi na neko drugo 'versko umetnost', ki se ji 'sveto' le v to-

liko pritiče, v kolikor ga spači ali celo oskrunja. Nihče naj te »učenosti« ne zagovarja v imenu novega ali smotrenega ustvarjanja... To, kar je novo, še ni resničen napredek, če ni prav tako lepo in prav tako dobro kakor staro. Le prevečkrat so ti novi »umotvori« naravnost grdi ter kažejo le nezmožnost ali nepotrpežljivost za resen študij in vestno delo. To se vidi zlasti tedaj, če stopa ta nova »verska umetnost« v naše cerkve, ki so vendar hiše božje in molitvenice, ter nam jih hoče graditi, krasiti ali urejati. Ko tako umetnost zavračamo, obenem široko odpiramo vrata in pozdravljamo vsako dobro umetnost, ki se sicer odeva v nove in lepe oblike, a se pri tem ne odtuja starem izročilu, ki je v mnogih stoletjih dokazalo neizčrpno sposobnost umetniškega ustvar-

janja.« To so besede Pija XI. l. 1932 ob otvoritvi nove vatikanske galerije.

Usmiljenje. Kako izvršuje katoliška Cerkev krščanska dela usmiljenja, naj približno povedo nekatere številke. Cerkev vzdržuje danes 15.700 bolnišnic, v katerih je zaposlenih 135.000 oseb. Poleg tega obstaja še 134.000 drugih cerkvenih dobroteljskih ustanov, v katerih služi 700.000 oseb. Tem napravam se pridružuje 236.000 prosvetnih ustanov, v katerih deluje 350.000 sester in 32.000 bratov ter razen teh še 120.000 poklicnih nameščencev. Število katoliškega prosvetnega dela v službi krščanskega usmiljenja se računa s 6 milij. 665.000. Koliko pa je še v Cerkvi lepih in usmiljenih del, ki niso nikjer zapisana razen v knjigi življenja.

(Sklep sledi.)

A. V. M.

Iz vsakdanjega življenja

Vem — verujem.

Kaj naj pač drugega obravnavamo ta mesec, kakor da se tudi pri našem shodu spomnimo pozabljenih tam v kraju očiščevanja, — se je glasila uvodna beseda pri shodu.

Koštomajeva Pepca se je vsaj po malem, na tihem in na skrivnem, ukvarjala z našimi pesniki. (Govorili so tudi, da se je včasih še sama toliko spozabila, da je kakšno drobno pesemco zalegla.) Pepa je torej dala duška svoji vseznalosti in je začela tako predse brundati znano Gregorčičevo: »Na tisto tiho domovanje, kjer mnogi spe nevzdravno spanje...«

»Zakaj vedno govorite o pozabljenih?« je posegla vmes Vedeževa Tona. »Pri nas se jih vendar zmeraj spominjamo. Vsak dan molimo zanje.«

»Pri vas že, Tona. Nič ne dolžim nikogar. Tudi v mnogih drugih hišah se jih vestno spominjajo. So pa tudi ljudje, ki mrtvih sploh nimajo prav posebno v čisljih. Le poglej zapuščene in zarasle grobove pri nas in drugod, pa mi boš verjela, da beseda o pozabljenih ni zapisana kar tjavendan.«

»Drobinov Jaka nam je včeraj pravil, da je neumnost, skrbeti za grobove. Mrličem s tem prav nič ne pomagamo. Za travo bo pa že Bog poskrbel, da se bo zarastla na grobeh. Molimo zanje, to je po njegovi sodbi bolj pametno.«

»Kar povej temu človeku, da njegovo govorjenje ni preveč modro. Lepo negovan

in skrbno olepšan grob mi pove, da pokojniki niso pozabljeni, tudi v molitvi ne. Kjer pa je malo cvetja, tam je tudi malo molitve. Vsaj navadno je tako.«

»Tako živite, da si boste nabrali dosti dobrih del — tako uče pri nas —,« je povedala Mihovčeva Ivanka; »dobra dela vas bodo rešila, vse drugo vam bo le malo koristilo.«

»Pri vas imajo še precej prav, ker vas tako uče. Kdor se zanaša samo na sv. maše, ki jih bodo drugi dali opraviti za njih dušni blagor, in kdor misli, da ga bodo rešile samo molitve žalujočih ostalih, ta zida stavbo svoje večnosti na zelo slabo podlago. Ali pa ne spada molitev tudi med dobra dela? In molitev za mrtve še posebno. »Sveta in dobra je misel moliti za mrtve, da bi bili grehov rešeni,« beremo zapisano v sv. pismu. Če molimo za mrtve, skrbimo obenem tudi sami zase, ali ne? Vsako dobro delo, ki ga izvršujemo v korist pokojnih, izvršujemo tudi v svojo lastno srečo in korist.«

»Ko smo zadnjo soboto nosile cvetje na grobove, nas je srečal Krošnjarjev Jože. Strašno se nam je smejal in nam dopovedoval, kako smo še kratkega uma in kratke pameti. Kaj se brigamo za mrtve, ki jih nikjer več ni!«

Seveda! Krošnjarjev Joža je ravno toliko pogledal po svetu, da je imel, pravilneje povedano, da si je lastil pravico do modernega brezverstva. Nauki, ki jih je

prejel v domači hiši in mu jih je skušala utrditi še domača šola, so že davno obledeli. Saj se je fant rad javno pobahal, da že od svojega štirinajstega leta Katekizma ni videl znotraj. Med svetom seveda ni imel stika z bogve kakšnimi učenjaki, pač z ljudmi plitvega znanja in ne ravno najvzornejšega življenja, z ljudmi, ki so bili z božjimi zapovedmi v najhujšem sovraštvu; in kaj čuda, če so ti ljudje sebi v tolažbo učili in oznanjevali nauke, ki z našo sveto vero nimajo nobenega stika, ampak so verskim naukom naravnost nasprotni.

»Kdo pa na svetu še verjame, da mrlič živi!« je trosil med ljudi, ki so ga hoteli poslušati in verjeti njegovim marnjam. Pa tudi taki so se dobili med nami. Smeti naših vasi, taki, katerim je bila Jožetova beseda v tolažbo: češ, morebiti je pa res tako. Jože je bil daleč po svetu, Jože že ve... Siromaki, ki iščejo rešitve v zmoti in laži, od resnice pa obračajo svoja ušesa!

»Jaz samo to verjamem, kar vidim,« se je ponosno bahal s svojim verskim znanjem. »Kdo pa je že kdaj videl koga, ki bi bil vstal od mrtvih! Kadar ga bom videl, takrat bom pa verjel!«

Seveda naš ljubi Bog v nebesih ni tako nespameten, da bi Jožetu na ljubo obujal mrtve in jih predenj vodil. Če bi mu ga pa le v resnici prikazal, potem pa stavimo, da bi Jože prav tako storil, kakor so na prvo velikonočno jutro storili tisti junaki, ki so čuvali Kristusov grob: od strahu so popadali, kakor bi bili mrtvi. Jože bi tudi. O, pa še kako hitro. V dno duše sem tudi prepričan, da bi bil Jože prav tako za dober denar tudi pripravljen tajiti, da ni videl še nobenega mrliča živega, če bi se mu tudi desetkrat na dan kdo prikazal. Pa ne smete misliti, da je Jože tudi sedaj podkupljen. Ni — ni! Sedaj je samo zaslepljen in pa imenitno se mu zdi...

Taki so po večini naši brezverci. Verovati resnici, se jim zdi poniževalno; oklepiti se zmote, to je pa imenitno!

Imeli smo tiste dni kaplana, ki si je v svojih res premišljenih pridigah rad privoščil izgovore in zagovore modernih brezvercev. Prav kot nalašč, — kakor bi bil vedel za Jožefovo versko načelo: »Samo to verujem, kar vidim«, — se je lotil tega vprašanja in je dosti dobro dokazoval, kaj pomeni beseda »vem« in kaj beseda »verujem«.

»Kar dobro veš, o čemer si prepričan, da je res tako, kakor govoriš, tega ti ni treba več verovati. Če veš, da je trava zelena, kdo te more siliti, da to verjameš.

Saj jo vidiš. Če si videl Ljubljano, ni treba, da bi tudi verjel, da si jo videl. Če veš, da je sneg bel, potem ni treba za to nobene vere več. Sam veš, prepričan si, in kdor ti bo drugače govoril, se mu boš pomilovalno nasmehnil in čudil se boš njegovi nespameti.

»Verujem« — to se pravi: za resnico imam tudi to, kar so mi drugi razodeli in povedali, če tudi sam vsega nisem videl in se sam o vsem nisem do jasnosti prepričal. »Krščansko verovati« se pa pravi, da imam vse za resnico, kar je Bog razodel in kar nam po sv. katoliški Cerkvi zapoveduje verovati. Taka resnica je tudi resnica v posmrtno življenje: Bog jo je razodel. Ali resnica v odpusčenje grehov. Tudi ta je od Boga razodeta in v svetem pismu zapisana. Nam, ki ponižno verujemo v to, kar nas nezmotljiva sv. Cerkev o vstajenju mrtvih uči, se tudi še ni prikazal noben izmed mrtvih; ali mi verujemo božji besedi, za resnično jo imamo in nič ne dvomimo, da bi božja beseda ne bila popolnoma resnična in zanesljiva.»

Tako in podobno je razvijal svoje misli v govoru naš gospod kaplan. Ne! Narobe sem zapisal. To niso bile njegove misli! To so misli vsega človeškega rodu. Saj so tudi pogani prepričani o življenju po smrti. To so misli, ki jih brani in zagovarja v vseh časih tudi sv. katoliška Cerkev, to so misli, ki so nam razodete naravnost od Boga samega.

Jože seveda teh pridig ni poslušal. Zakaj Jože se zaveda, da spada v število tistih, ki vse vedo in ki vse bolje vedo, kakor pa sv. katoliška Cerkev.

Drugi so Jožetu povedali, kaj je g. kaplan govoril tisto nedeljo. Jože je to seveda vse ovrigel z modrostjo svoje besede: »Ali misli naš kaplan, da vse ve?« Kakor bi bil mož božji trdil, da res vse ve. Pa on tega ni trdil, samo to je učil, kar je razodeto od Boga. In to je zanesljivo! Najbolj nezanesljiva in goljufiva je bila in bo vedno učenost tistih, ki se zmeraj in povsod ponasajo, da »vse vedo«.

Jože, pa nam ti povej, odkod imaš svojo učenost! — Molčiš? — O, seveda! Mi pa vemo, da ta učenost prihaja iz najbolj temnih in umazanih brlogov in skrivališč, kar jih naša zemlja pozna.

Resno, kakor vsako leto, nam bodo tudi letos peli zvonovi na dan vseh svetnikov in na vernih duš dan; resno besedo nam govore in oznanjajo pri vsakem pogrebu; veselo bodo plapolale lučke na grobovih in jesensko cvetje na božji njivi nam

bo oznanjalo veselo resnico: »Tvoj brat bo vstal. Pa tudi ti boš vstal!«

S hvaležnim srcem bomo poslušali to nebeško vest, in spremljala nas bo na vseh naših potih. Kako jo bodo pa poslušali pešem vstajenja in življenja Jože in kar jih je njegovega kova...

Da, da! Vedno je še lepši skromni in ponižni »verujem«, kakor pa ošabni »vse vem«. Verujemo v vstajenje mesa, v očiščevanje v vicah in v večno življenje. Gospod, ti pa pomagaj naši veri!

J. Langerholz.

Kako je s popolnostjo?

(Dalje.)

2. Drugi dokaz — »božja njiva« smo.

Staro narodno izročilo nam pripoveduje, da so naši davni očetje — izza prvih treh stoletij, odkar so se naselili po našem sedanjem ozemlju, do 1.800 — imenovali svoje tlačitelje Obre »pesoglavce«. Imenovali so jih tako ne samo zato, ker so bili ti divjaki posebno grdega obraza, ampak tudi zato, ker so imeli bajè take glave, da jih niso mogli izlepa kvišku obračati, marveč da so gledali največ samo prèdse po zemlji ali pòdse v zemljo. Najsi bo to tako ali tako, vsekako pa je res, da je imelo poganstvo vobče in da imajo žal še danes marsikateri moderni »pesoglavci« svojo dušo, svoje srce ponajveč obrnjeno v zemljo, v uživanje čutnih dobrin, v ljudsko slavo in veljavo. Šele krščanstvo nam je dvignilo glave in nas navadilo gledati proti nebu, k Bogu in k čudovitim ciljem, ki jih je Bog postavil človeku. Res, čudoviti in visoki so ti cilji: Bogu samemu bodi človek podoben in najvišji in zadnji cilj človekov so sv. nebesa, kjer bo dosegel po »luči nebeške slave« svojo največjo bogopodobnost in svojo vsestransko vekotrajno blaženost. Le malo pod angeli, dà, le malo pod samim Bogom je človekovo dostojanstvo, pravi sv. pismo. In cerkveni očetje ponavljajo pogosto, da smo poklicani zavzeti kdaj v nebesih mesta, ki so ostala prazna, potem ko je bil pahnjen iz njih Lucifer s svojimi angeli.

Ta čudovita resnica o naši bogopodobnosti, ta zapoved nad vsemi zapovedmi, da se moramo z vsemi močmi truditi za to bogopodobnost, mora biti zvezda vodnica za vsakega posameznega človeka. Za tem visokim ciljem morajo težiti neprestano naši starši in vzgojitelji pri vzgoji otrok in doraščajoče mladine, naši dušni pastirji pri duhovnem vodstvu svojih izročenihi jim vernikov.

Res, visoki cilji! Z zgolj človeškimi močmi bi bili nedosegljivi, pač pa jih moremo doseči z vso gotovostjo z dejansko božjo milostjo. Ali ne samo s to, marveč nam je Bog tudi drugače položil v našo dušo vse potrebno, da moremo rasti naprej in naprej v to bogopodobnost. Mi smo kakor »božja njiva«,

pravi sv. apostol Pavel (I Kor 3, 9), vsa posejana z izbranim božjim semenjem, ki naj se z našim sodelovanjem razvije v našo bogopodobnost — in to bodi naš drugi dokaz, da smo vsi brez izjeme poklicani k popolnosti, da je neprestano teženje za popolnostjo prva, najplemenitejša, najslajša in najvažnejša naloga vsakega in vsega človeškega življenja.

Le oglejmo si nekoliko to »božjo njivo« v človeški duši, pa se bomo o tem z lahkoto prepričali.

1. Že zadnjič smo rekli, da nam je Bog vtisnil v umno dušo naravni zakon. Pa ne samo tako, da bi spoznali, kaj je prav in kaj ne, ampak Bog nam je dal v dušo tudi neko naravno nagnjenje do izpopolnjevanja tega zakona in naravnih kreposti. To dvoje, to naravno spoznanje in nagnjenje, je prva setev božje roke v naših človeških dušah. Torej da bi Boga bolj in bolj spoznali, ga molili in spoštovali, mu bili hvaležni in ga do neke meje z naravnimi močmi ljubili — da bi ljubili bližnjega — da bi ljubili starše, jih spoštovali in jim bili pokorni — da bi bili zmerni, čisti, pravični, resnicoljubni itd. — za vse to nam Bog ni dal samo spoznanja, da mora biti tako in da je tako edino prav, ampak nam je vsejal v srce že tudi neko nagnjenje do vsega tega. Tako smo torej res »božja njiva«, v katero je Bog vsejal to naravno spoznanje in nagnjenje kot samo pravo, zdravo, dobro in kleno zrnje. Vse to naj bi v nas raslo, se razvilo do popolnosti, tako da bi bili po vseh teh lastnostih duše Bogu bolj in bolj podobni. In četudi je sovražnik v to »božjo njivo« zatresel ljujko — saj veš: takrat, ko je prevaril Adama in Evo v paradizu — četudi nam je z našo dušo, ki je ranjena in bolna od izvirnega greha, to delo zelo oteženo, smo in ostanemo vendar slejkoprej »božje njive«, nasejane čez in čez z božjim semenjem.

2. Ali Bog nam je vsejal v dušo še drugih, še vse lepših in dragocenejših semen. Ko so te imeli pri krstu, je Sv. Duh božjo podobo v tebi, ki jo je izvirni greh iz izbrisal, popolnoma prenovil: oblekel je tvojo dušo v

posvečujočo milost božjo, obenem pa jo je Duh Posvečevalec posejal in zasadil s semenom in s koreninicami vseh krščanskih kreposti in z vsemi svojimi darovi, ki jih zato imenujemo darove Sv. Duha. Tedaj si prejel vase seme sv. vere, krščanskega upanja, nadnaravne ljubezni do Boga in do bližnjega, in semena vseh drugih kreposti. V kali, v semenju, v zametku je vsa ta druga nebeška setev že v duši otrokovi, ko ga od krsta neso. In kakor smo rekli o naravni božji setvi, da ti je Bog dal v srce tudi naravno nagnjenje do izpolnjevanja tega zakona, tako ti je dal pri sv. krstu v srce tudi neko nagnjenje do izpolnjevanja teh nadnaravnih krščanskih kreposti.

3. Pa še en sejavec je, bolje sejavka, ki po božji zapovedi seje božje seme v tvoje srce — Jezusova cerkev na zemlji. Ta ti naprej in naprej pomaga, da bi bil dober obdelovalec te božje njive, naprej in naprej ti seje v srce seme božje besede, oznanjujoč ti vse, kar nam je Bog razodel, ti deli božjih milosti v zakramentih in sv. maši ter te vodi k božjemu studentu molitve.

Vidiš, takole si res po sami besedi svetega pisma prava »božja njiva«.

4. Zdaj pa tole v premislek! Bog je vsako stvar zato ustvaril, da bi z nje odsevalo kolikor toliko te ali one božje lastnosti ali popolnosti. Na vseh drugih stvareh v vesoljstvu razen na človeku je pa ves ta odsvit božjih popolnosti, ki jih imajo stvari na sebi, že kar od Boga samega popolnoma narejen in vanje položen. Roža n. pr. se nič ne zaveda, nič ne preudarja, kako mora zeleneti, rasti in cveteti, da bo lepa, in ne dela nobenih trdnih sklepov: »Takole in takole bom.« Vso rast, vse cvetje in vso lepoto dela in ji daje Bog sam, brez kakega njenega sodelovanja. Škrjanček in slavček nič ne vesta, kako je treba peti, da bo lepo, se nič ne vadita kakor kak operni pevec, da bi znala peti kar umetneje — gostolita in drobolita svoje pesmi, kakor jih jima je Bog položil v grlo; žive orglice sta. Torej v drugih stvareh se odsvita toliko božjih popolnosti, kolikor jih je neskončno modri in vsemogočni Stvarnik vanje položil, in prav nič več, vse po naravi vsaktere, v ene več, v druge manj. Same niso nič pripomogle, da so po svoji naravi toliko in toliko lepe in popolne, in nič ne pripomagajo, ker nimajo ne uma ne svobodne volje.

Vse drugače pa je pri človeku. Bog mu tako rekoč govori: »Bogato sem nasejal tvojo dušo z naravnim in nadnaravnim semenjem, ki naj se razvije do popolnosti v podobnost z menoj. Ali vse to sem ti dal v kali, v semenu, toda dal sem ti tudi um in svobodno voljo, česar nima nobena druga stvar, da boš

pri doseganju te bogopodobnosti tudi sam sodeloval. Vrtnar, delavec moraš biti, ki goji in obdeluje svoj vrt, svojo »božjo njivo«. Tako pa, da boš s svojim svobodnim in radovoljnim sodelovanjem, česar ni zmožna nobena druga stvar, postal meni podoben, se boš odlikoval med vsemi drugimi stvarmi in boš zato meni najbolj v slavo in čast.«

5. In še nekaj! V nas je vsejano namreč še drugo in drugačno seme — ljuljka! Še nekdo drugi je namreč hotel vtisniti svojo podobo v človeško dušo in tako izmaliti božjo podobo v nas, hudi duh v paradizu. To hudičevo podobo je sprejel vase Adam, dokler je ni s pokoro popolnoma izbrisal iz sebe. In tako prinesemo mi vsi v svoji duši že z rojstvom pečat hudobnega duha na svet. Sv. krst nam sicer izbriše ta grdi pečat iz duše, ali ljuljka zastrupljuje nagnjenje k slabemu, ostane v duši še tudi po odpuščenem izvirnem grehu. Torej je treba, da postanemo zopet čez in čez božja podoba, ruvati pred vsem to peklenko ljuljko iz srca. To se pravi mrtviti starega Adama v nas — in nobena zver ni tako trdoživa kot je stari Adam v človeku! — to se pravi klesati živo srce, da izklesamo iz sebe podobo božjo. Seveda takole dolbsti in vrtati v živo srce, to je huda stvar, to boli, zelo boli. Le pomisli, če si iz vinskih krajev, kakšen jok bi se slišal pri vas, kadar bi trto obrezovali, če bi trta kaj čutila! In če bi zemlja čutila, kakšen jok in stok bi bil vselej, kadar bi jo orali ali kaj kopali, ruvali iz nje! Ali nič ne pomaga: plevel, osat, trnje, ljuljka mora iz božje njive, da bo mogla rasti pšenica, da se bo moglo razviti cvetje krščanskih kreposti.

6. Tako! Sedaj bova pa malo ponovila, kar sva slišala. — Torej: čemu je Bog položil v vsako seme posebej, n. pr. v vijolično, pšenično ali v želod, čudovitih življenjskih moči, ki se začno v semenu gibati in delovati, brž ko pride seme v plodno zemljo in ima zadosti sončne gorkote in luči?

Zato, da bi se iz teh živih semen razvile vijolice, pšenični klas in hrasti.

Dobro! Ali je pa Bog položil te moči v ta semena samo zato, da bi seme le malo vzkalilo, le malo pognalo, potem pa bi nežna zel ostala brez moči in se posušila?

Ne. Bog je položil vse te moči v ta semena zato, da bi se razvila do vrhunca svoje popolnosti in lepote, da bi zrastle iz njih popolne vijolice, popolna pšenica, popolni hrasti.

Prav tako! In — ne res? — Bog je vsejal tudi v človeško srce nekaj takega semena ter dal človeku navodil, moči in nagnjenja, da bi rasel v dobrem in se upodobil po Bogu?

Gotovo! To je naravni in nadnaravni zakon v človekovi duši z vsem čudovitim se-

menjem, ki mu ga je Bog vtisnil v dušo pri rojstvu in sv. krstu.

Dobro! Zdaj mi pa povej, ali se pa to, kar ima človek od Boga v srce vsejano, kar samo od sebe razvija, kakor v rastlinah, razvija do popolne božje podobe v nas?

Ne, ampak človek mora sam sodelovati, tako da je končna podoba božja v nas sad dvojnega dela, nekaj od Boga, nekaj pa od človeka.

Kaj pa — ali je morebiti Bog tako hotel in odredil, da naj to seme samo malo požene, tako da bi bila taka duša kakor zanemarjena njiva kakega lenuha, v kateri je več plevela kakor zdrave pšenice ali drugih koristnih sadežev? Ne res? — saj ni mogoče! Saj se že pameten človek ne bo lotil kakega dela z namenom, da ga bo dodelal samo do polovice. Če si začne n. pr. zidar staviti hišo, ne bo kar sredi dela vržel od sebe kladiva, plajbe (svinčnice), ometače in zidarske ponve in rekel: »Zadosti! Kdo se bo še naprej mučil! Se bomo že kako stisnili po kotih.« Saj pravi celo božji Zveličar, da »bi se mu začeli vsi, ki bi to videli, posmehovati in govoriti: 'Ta človek je začel zidati, pa ni mogel dovršiti'«.

Če obdeluješ zemljo, ne boš samo do polovice zoral ali skopal; tudi ne samo nasejal, potlej pa pustil, da se vsa setev v plevelu zaduši, češ, naj raste, kakor vé in zna! Kdor bi tako delal, bi pokazal, da je patoglave pameti. Neskončno modri Bog pa bi vzel tako dragocenega semena, kot je njegov večni naravni in nadnaravni zakon, kot so njegove z Jezusovo krvjo kupljene milosti, jih vsejal v človeško srce, v človeka, ki mu je dal um in svobodno voljo, potem pa rekel: »Ná, zdaj naj pa zraste, kar in kakor če!« Učlovečeni Sin božji, neustvarjena Modrost, »luč od luči«, je rekel o božjih resnicah, da so kakor dragoceni biseri in dodal: »Ne dajajte svetega psom in ne mečite svojih biserov pred svinje« (Mt 7, 6), in te dragocenosti da bi bil položil neskončno modri Bog v človeško srce kar takole brez namena, samo »zavoljo lepšega«? Ne res? — takale misel v Bogu in pa »pet krav za en groš« — oboje je ábotno.

Torej naš Stvarnik in Posvečevalec hoče resno, da se to božje semenje v nas razvije do konca, do popolnosti — taka je njegova neomajna volja, njegova postava, njegova zapoved, to je namen božjega semena v nas. Seveda se bo razvilo zopet samo s tvojim sodelovanjem — taka je zopet njegova odredba, To je tvoja največja, najvišja, najodličnejša, tvoja prva življenjska naloga. To velja tebi, kdorkoli si. Ne samo papežu, ško-

Križ na Donački gori

fom, duhovnikom in redovnikom — vsakemu človeku!

Ko so prišli prvi beli Evropci med zamorce v Afriko, so videli strmeč, da imajo ti črnici zlata kot peska, da ga pa nimajo skoraj nič v čislih. Pač pa so se zamorcem kar iskrile oči, ko so jim »beli« pokazali ničvredne zelene, rdeče in druge raznobarvne »bisere« iz čisto navadnega stekla, in kar nasipali so jim zlata, kolikor so hoteli, za to zanikarno stekleno drobnjarijo. — Ali nismo tudi mi prav taki nespametni veliki otroci kakor ti zamorci? Zenemo se in ženemo za nekaj zanikarnih steklenih barvastih biserov počutnega uživanja, svetne slave in bogastva — Bog pa nam nudi toliko božjih krasot, vsestransko izpopolnitev vsega našega bitja, nebeško bogastvo, nebeško kraljestvo, nebeško slavo, neminljivo blaženost. Mi pa ne maramo, ampak kot slepci ali norci deremo samo za periščem pisanih steklenih »biserov«? O, vi zamorski divjaki, vi ste še modrijani, mi pa smo — otročaji.

Dr. Ant. Zdešar C. M.

Stoji, stoji tam sivi samostan

(Dalje.)

Tvegana radovednost. Pogled v menihovo celico.

Jata lastovk se je preletavala po južnem delu konventnega vrta. Sedaj so se usedle na žitnico, sedaj zopet pohitele na strehe, žlebove in okna dolgega, dvonadstropnega samostanskega poslopja. V prijetnem dopoldanskem soncu so cvrčale, da je bilo kaj.

»Tu je najstarejši del samostana,« je pripomnil g. opat; »tukaj imajo patri in bratje svoje celice.«

Ej, celice! Prijelo me je, da bi videl kakšno menihovo celico. Kaj, ko bi zaprosil za dovoljenje! Dejal sem si: Zdaj je prilika; kaj več, če bo še kdaj taka! Zato se pogumno obrnem proti g. opatu:

»Vaše celice morajo biti vsekako zanimive! Ali sme kdaj kak tujec pokukati vanje?«

»To pa res ni navada, cenjeni gospod! Vendar, če vas zelo, zelo zanima, no, kaj bi rekel —. Lahko se enkrat naredi tudi izjema.«

Za tvegano besedo sem se od začetka skoraj pokesal, vendar pa sem končno le zadovoljen, da mi je uspelo.

Zavila sva mimo enonadstropnega poslopja, nekakega pomola, ki pravokotno pada na južno pročelje, v notranjost samostana. V tem enonadstropnem poslopju je spodaj samostanska obednica ali »refektorij«, nad njo pa samostanska knjižnica ali »biblioteka«, mi je omenil g. predstojnik. Zopet naju je v notra-

njosti samostana objela tišina križnega hodnika. Pa nisva šla daleč, marveč sva takoj zavila levo po stopnicah v zgornje nadstropje. Spet zanimivi, še vse ličnejši dolgi hodniki na vse strani. Po stenah vise znamenite podobe iz prejšnjih časov. Celice patrov z napisi se v malih razdaljah lepo vrste.

Kam bova neki sedaj? sem se molče oziral na g. opata. In g. predstojnik je kar stopil k prvim vratom in potrkal.

»Ave« je pozdravil zamolkel odgovor iz sobe.

In g. opat je brž prijel za kljuko, odprl vrata in vljudno namignil: »Prosim, gospod!«

»Benedicite«, p. Dominik! To malo motenje boste že oprostili! Ta gospod tukaj, moj znanec in vaš — vizitator!« Pogrelo me je; še bolj pa iznenadilo starejšega g. patra, ki se je v hipu dvignil s svojega sedeža izza navadne, s knjigami obložene mize, ter bil v vidni zadregi.

»Oprostite, prečastiti! Nič drugega kot le radovednost me je z dovoljenjem g. opata za trenutek privedla v vaše zatišje.«

»En stol še imam, tretjega pa ne več,« se je opravičeval g. pater in vljudno ponudil »sedež.«

Naglo sem vrgel pogled po preprosti, navadno pobeljeni celici. Torej: pisalna miza s knjigami, pult, dva stola, ob steni pa zažrnjen

K zadnjemu članku o stiškem samostanu

- a) Samostanski čebelnjak. V ozadju nekdanji obrambni „turški“ stolp b) Brat Anton — tesar
c) Samostanski vrtnar in sadjar. „Bodi Bog zahvaljen tudi za skromen sad“

*Slike iz španske prekucije: 1. Brez doma
Po zračnem obstreljevanju beži španska kmečka
družina iz porušene vasi. Mož in hčerka podpirata
bolno ženo. Na obrazih se zrcali zbeganost in strah*

posteljnak, klečalnik z razpelom, omara in v kotu lončena peč.

»Skromna, preprosta je, prečastiti, vaša celica, vendar pa prav čedna. Mi svetni smo seveda bolj razvajeni.«

»Hvala Bogu, zame je pa to dovolj. Vse imam, kar potrebujem za dnevno delo in nočni počitek. Po mojem mnenju je človek že tak, da čim več reči že ima, tem več bi jih hotel še imeti. Meni pa to najnujnejše povsem zadostuje.«

»Vidite, gospod!« se je obrnil k meni g. opat, »tu se ne da kaj vzeti, niti kaj dati.« Smehljaje se smo se poslovili.

Prijazen obraz zadovoljnega meniha me je v duhu pospremil še naprej po hodniku noter v samostansko knjižnico. Šele v sredi velike dvorane, levo in desno do stropa s knjigami založene, sem pozorneje prisluhnil gospodu predstojniku, ki je potožil o veliki nesreči, da od stare stiške knjižnice pred Jožefom II. ni ostalo niti ene knjige, niti enega rokopisa, marveč je ob razpustu samostana bilo vse razneseno. Le nekaj knjig je prišlo v ljubljani licejsko knjižnico. »Moralimo smo pač obenem z obnovitvijo samostana začeti tu-

di z novo knjižnico. Taka reč pa seveda počasi napreduje. Primerno našemu zvanju si pač najprej nabavljamo bogoslovne in nabožne knjige, dasi tudi druge stroke kar moči uvažujemo.«

In res sem opazil velike latinske naslove, kot: Ascetica, Liturgica, tam zopet Biblia, Moralia, Dogmatica, Patres, Philosophia, Jus, Historia, Orientalia christiana, Cisterciensi, Catechetica in Homiletica, pa tudi Litteratura classica, belletristica, Naturalia, Vitae. — Spodaj pa razni časopisi in revije.

»Prevladuje zares bogoslovno slovstvo!«

»Da, to je povsem naravno, zakaj sv. Benedikt od svojih menihov zahteva, da »in lectione divina« čim globlje vniknejo do spoznanja božjega, krščanskih resnic in skrivnosti in potem v njih luči in moči ustvarjajo krščansko prosveto.«

Vir samostanske dejavnosti.

»Potemtakem »lectio divina« ni le navadno »duhovno berilo, marveč nekaj več, nekako ognjišče idej.«

»Seveda. Ob duhovnem branju sv. pisma, cerkvenih očetov in drugih nabožnih pisateljev duša menihova tudi preudarja in studira, premišljuje in moli, dobiva razsvetljenje. »Lectio divina« nudi duši ne samo duhovnih zakladov, marveč je tudi vir moči in zanosa, lestva k Bogu in od Boga zopet k svetu.«

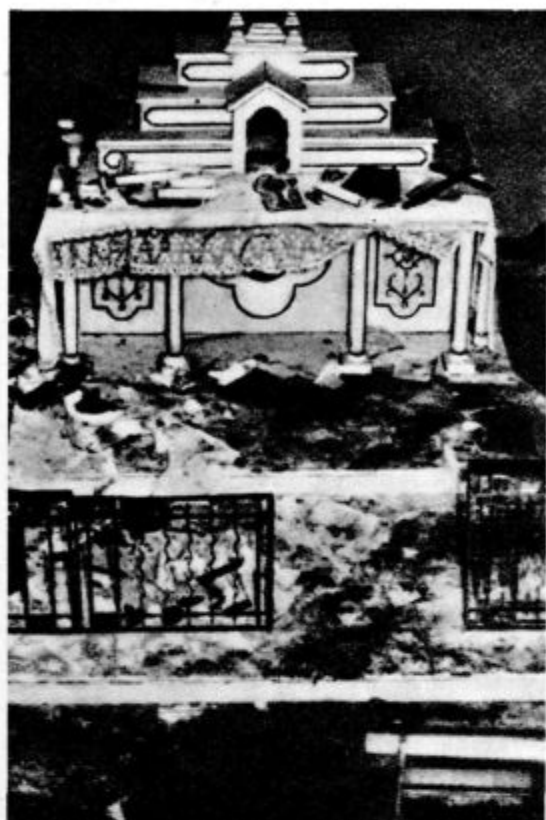
Tako mi je g. opat iz knjižnice grede razlagal o pomembnosti sv. branja.

Pot naju je vedla zopet dalje po samostanskih hodnikih mimo mnogih celic.

»Ali so vse celice zasedene?« — mi je ušlo z jezika.

*2. Španska mati z otrokom na begu pred bombami
Vse neizmerno gorje odseva z obraza nesrečne matere; še na
otroku se vidi, da sluti, kako je hudo*

3. Oskrunjeni oltar razdrte samostanske cerkve v Valeki na Španskem

»Niso; pa je dela dovolj, da ga komaj zmagujemo. Da bi svojemu poslanstvu v celoti mogli biti kos, nas je patrov še vedno dokaj premalo.«

»Seveda, ekonomija — uprava samostana zahteva veliko moči!«

»To je resnica! Vendar je pa ekonomija, dasi je važna panoga za naš gmotni obstoj in socialni podvig okolice, zadeva samo nekaterih patrov in bratov; kot celota se pa posvečamo predvsem duhovnemu, versko-kulturnemu poslanstvu. Kajpak, naša prva, osebna naloga je, da postanemo premočan rod bogoskoteljev«, v tem zmislu bogoskotelji, da podobno Kristusovo povsem upodobimo v svoji duši in tako najbolj deležni postanemo božje narave. Pronikniti v Boga in v božjo ljubezen, to je naš cilj, prvi stanovski cilj, ki ga nam ne more nadomestiti še tako praktično delo. Toda motil bi se, kdor bi sodil, da je duša, ki beži v samoto k Bogu in božji ljubezni, za svet izgubljena. Prav nasprotno! Kolikor bolj se duša menihova odtrga od sveta in dviga k Bogu, toliko bolj v božjem spoznanju in božji ljubezni vrednoti svet in ga skuša vsega osrečiti. To gorko, poplemeniteno ljubezen do človeštva taka duša preliva v skrite žrtve in molitve, v največjo duhovno aktivnost za svet. Pa kaj je bolj naravno, kot da duša, ki premočno gori za Kristusa, z vsem ognjem ljubi tudi njegovo delo, njegovo ustanovo, sv. Cerkev, ter vse svoje zmožnosti stavi za njeno porast in zmagao. Prav tukaj je oni vir versko-kulturne dejavnosti. Da, kjerkoli in kadarkoli je potreba pomoči, povsod stopa meništvu v bojne vrste za sveto Cerkev, zlasti z ozirom na potrebe dežele, kjer se samostan nahaja. In tako v našem redu prihaja v poštev delovanje na vseh področjih: ekonomskem, organizatoričnem, pedagoško-pastoralnem, znanstvenem, umetniškem itd. Prav z ozirom na to široko osnovo delovanja je pri nas dano ozračje za vse talente.«

Popotni

4. Žrtve rdečega terorja

V El Rahalu so našle bele čete na dvorišču jetnišnice trupla 25 umorjenih meščanov

Jangec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

V nedeljo, dne 14. julija 1918. je bilo v Makošah, kakor da je po vsem svetu velik praznik in kot da je bila vojska kakor samo strašne sanje. Ko se je svitalo jutro, je našgal stari kovač na ognjišču ogenj, pritisnil nekaj kratov na hreščeči vzvod meha, položil v ogenj železno paličico, da je zažarela in skočil z njo razigrane volje, kakor da je še fant, za skedenj, se prihulil k zemlji in se dotikal z gorečim železom ponvic za smodnik pri krepko nabitih možnarjih, ki je bil šel včeraj ponje v Bukovico s kravjim vozičkom. Strahovito so počile te tri mačje glave in izgrmele zaspance s slamnic. Tihe gore so sprejele zvok in se žogale z njim. Metale so ga od vrha do vrha, dokler se ni slednjič izgubil v tokavah in dolinah.

Marno življenje se je začelo to nedeljsko jutro. Vse je tekalo, pribijalo, ogledovalo, uravnavalo in urejalo, tako da se je slednjič vsaka hiša ponašala s svežim okrasjem. Vence so spletili, kite cvetja obesili, mlaje postavili, pota in dvorišča pometli. Cerkev je bila okrašena, kakor na svetega Telesa dan. Zoranova hiša je bila praznično ozaljšana od vrha do tal. Povsod vse na nogah, dekleta so hitela z zelenimi vencii v cerkev, privezovala pisane zanke na vence, zbirala mlajše bratce in sestrice v vrste in bila vsa prizadevna in pridna. Vsa vas se je udeleževala redkega praznika, ki je danes vzcvetel od Boğa pozabljenemu gnezdu makoškemu, praznika nove maše, novomašnika Janka Ovsenika.

S tihim občudovanjem so zrlí vaščani nje-ga, ki so mu nekateri rekali med seboj »Čilin Jangec«. »Kako le mora priti tako daleč človek, ki nima nikočar na svetu?« — »In tako neugnan, kakor je še bil ta fantek!« — »Ima dosti talentov in jih je dobro obrnil!« — »Saj veš, kako nas je nekoč namlatil?« — »Zasmehovati ga ne bi bili smeli; tega nam ni nikdar pozabil!«

Tako so drug drugemu odkrivali, kaj menijo, in se veselili, da je človek iz njihove srede dosegel mašniško čast.

Sonce se je bilo povzpelo že nad gore in z mežikajočim očesom iz dalje začudeno gledalo na Makoše, ki same sebe niso več poznale. Pa kovač mu je dal vedeti, kaj se godi; stekel je spet zadaj k trem korenjakom, ki so tičali v jamah v tleh, in jih je našgal, da so spet zadoneli do oblakov, da je prisluhnila vsa pokrajina in obrnila oči proti Makošam, dokler ni vse vedelo, kakšen praznik se praznuje ondi.

Ob desetih naj bi se začela cerkvena slovesnost. Že dosti prej so prihiteli ljudje iz vsega okraja: dekleta, žene in starejši možje, poleg tega tudi dosti vojakov, ki so bili baš na dopustu.

Janko je bil zgoraj v svoji sobi, ki je bila pripravljena zanj, odkar se je bil vrnil iz vojske. Znanci so prihajali, mu voščili srečo in ga prosili mašniškega blagoslova, ki zasluži, da bi človek zanj strgal par čevljev ali do smrti objahal konja, kakor sporočajo stari pregovori:

Ob devetih se je pripeljala odprta kočija po zdrti poti gori proti Makošam. Ljudje so si zastrli z rokami oči, da bi jim ne bleščalo sonce, da bi mogli videti, kdo se je pripeljal. Toda niso poznali konj, videli so samo, da sede štirje ljudje v vozu. Šele, ko je voz zavil v vas, je nekdo zaklical: »To so poštarjevi konji z mesta!« Pa ta beseda spet ni ničesar razjasnila.

Kočija je zapeljala skozi razmikajočo se gnečo na prostorno Zoranovo dvorišče. Kočijaž je skočil s kozla in odprl vratca voza. Stopila je z njeга starejša gospa, potem gospod in nazadnje sta ročno skočili dve gospodični na kamnitna tla. Gospoda je bila oble-

5. Živi sežgani

Rdeči anarhisti so pri Taloveri polili 12 ujetnikov z bencinom in žive zažgali

6. Razvaline pred kratkim porušene cerkve v Moskvi

čena v svečano črno, ki se je zlasti deklicama izvrstno podalo k nekoliko bledima obrazoma.

Zoranovi so spoznali prišlece in so veselo pozdravili družino Kremenovo. Samo z deklicama ni bila Tilka popolnoma odkritosrčna in prijazna. Kuhala je skrivno jezo nanji, ker se je bala, da bi nemara ne bili nežni mestni gospodični pri Janku bolj v čislih kakor ona, zlasti še ker je vedela, da so do njega kakor do brata.

Visoki obiskovalci so šli gori po stopnicah, da bi pozdravili Janka. Kar se da vesel je šel novomašnik prišlecem naproti, ki so bili tako zvesto mož beseda, da so ga prišli počastiti. Ponovili so voščila, ki so mu jih bili izrekli že v mestu, koj ko je bil posvečen za mašnika; torej tudi posvečenja so se bili udeležili.

Gospodični sta šli po kovčeg in začeli skladati iz njega. Mira je vzela iz njega koretelj z dragocenimi čipkami, Slavica je položila zraven dragoceno belo, z zlatom vezeno štolo, medtem ko je gospa generalova vzela iz kota blesteč se zlat kelih in ga postavila na mizo. Pokazala je pri tem na kelihovo stojalo, mozaično okrašeno, ki je nosilo napis iz pisanih kamenčkov: »Spominjaj se me! — Dušan«, pri čemer so se ji orosile oči. Tudi Janku je postalo težko pri srcu, ko je bral prošnjo in se spomnil mrtvih prijateljev.

Zdaj so spet zažrmeli možnarji in mali zvonček je hlastno in boječe zazvonil. Bil je sam v starem, kamenitnem zvoniku in se je bal, da svoje dolžnosti pri taki slovesnosti ne bo opravil, kakor se spodobi, in da ga bodo vsi ti premnogi ljudje grajali, kako ima šibek

glas. Saj, ako bi bili še tukaj njegovi veliki bratje, potem bi rad srčno pel z njimi in se veselil. Toda tako osamljen se je zdel sam sebi tako beden in kakor da govori, ko ne bi smel. Kje le so veliki bratje, ki so morali v vojsko? Ali ležijo kje mrtvi na kakem dvorišču ali so celo morali pomagati prelivati kri?

»Čas bo!« je rekel Janko.

Mira je vzela koretelj, ga spretno razgrnila kakor malokateri cerkvenik, nato z njim ogrnila Janku rami, pogladila doli čipke, prožila najprej desni, potem levi rokav, da bi Janko smuknil vanji z rokama, in nabrala in uredila gube. Slavica je pripravila štolo in mu jo podala. Sam je vzel kelih in

ga velem nesti v cerkev. Bo danes prvič maševal z njim. Tako je stal Janko pred svojima sestrama in veselili so se kakor ljubi otroci.

Prišla je Tilka in naznanila: »Sprevod je pripravljen! Pojdimos!«

Šli so doli po stopnicah.

Novomašnik je moral pri vežnih vratih počakati. S križem in zastavami je prišel stari župnik s kaplanom, ki ga je moral imeti že nekaj let sem, in beneficiatom Gornikom. Najprej so korakali dečki po dva in dva, potem belo oblečene deklice. Od teh so stopile tri naprej in navdušeno govorile naučeno pesemco za voščilo. Potem je imel stari župnik na novomašnika kratek nagovor, ki je v njem omenil, da kliče Zveličar svoje služabnike, kjerkoli jih dobi in kakorkoli jih potrebuje. Pokliče si nekatere od ribiških mrež, druge od cestnarske zavore in spet druge od pasočje se črede. Župnik je voščil srečo župniji, prosil mladega duhovnika, naj moli zanjo, povabil ga, naj gre z njimi, da bo prvič daroval.

Sprevod se je začel pomikati. Možnarji so pokali in mali zvonček je začel na vso moč čebljati in zvoniti, kakor da mora nadomestiti druge, ki jih ni več. Stari kovač je to pot posebno krepko nabil možnarje. Dolgo časa se je kotalil odmev sem in tja.

V mali vaški cerkvi so se gnetli ljudje. Dosti jih je ostalo zunaj, ker ni bilo prostora. Spredaj pri glavnem oltarju je bila dvojna vrsta klečalnikov za bližnje prijatelje novomašnikove, ki so nanje poklekli Zoranovi ljudje in generalova družina. To so bili svojci Jankovi.

Po pozdravni pesmi je stopil beneficiat Gornik na prižnico in je govoril svojemu

učencu in prijatelju slavnostni govor, med katerim so novomašnik in drugi duhovniki pri glavnem oltarju sedeli na stoleh.

Beneficiat je začel uvodno besedo: »Pasi moja jagnjeta, pasi moje ovce!« Obravnaval je predmet: »Dober duhovnik mora biti ljudem dober pastir.« Omenjal je čudovita pota previdnosti, ki je določila in vodila Janka od ene pastirske službe do druge. Namignil je na posebne težave, ki jih je moral premagati novomašnik, in nadaljeval: »Na njegov praznik se ne veselita ne oče ne mati. Teh imen, ki smo jih tako vajeni in sta nam tako ljubi, ni niti poznalo njegovo detinstvo. Vprav mater pogrešamo najbolj pri takih slavnostih. Prav svojski topel sij sije iz materinega srca, od radosti razigranega, in posveti sinu take dni z materinim posvečenjem.«

Ženske so jokale pri teh besedah. Gospe Hedviki pa je bilo, kakor da ne sme zdaj nič več sedeti in molčati. Bilo ji je, kakor da mora dopolniti Janku veselje in reči njemu in vsem: »Jaz sem tvoja mati!«

Pa spet je zavrgla to misel in si mislila: »Nemara bi se le rahlo posmehnil, ako bi povedala, ali pa bi namrgodil čelo in me prebodel s svojimi ostrimi očmi, da bi me pahnil od sebe in me pustil, da bi obtičala v svoji sramoti. Pahnil bi me od sebe, ker delam sramoto na njegov praznik. Ne, molčala bom!« je rekla sama pri sebi. Čutila se je pomirjeno in srečno. Današnji dan je pokopal njeno skrivnost za vselej. Ne more več govoriti o tem, ne da bi zdaj škodila tudi Jankovemu ugledu. Četudi je hudo grešila, je vendar po tihem skrbela zanj, kakor za svojega otroka, prav tako dobro, da, bolje, kakor za Tilko. Zdaj je dosegel visok smoter za njeno pomočjo in čez vse, kakor se je bilo zgodilo, je potegnila gosto zagrinjalo in sklenila, da ga nikdar nikomur ne odgrne.

V lepo dovršenem govoru je modri Gornik obdelal svojo snov. Vsa srca je ogrel in oveselil. H koncu je rekel: »Spoštovani gospod novomašnik! Ne pozabi nikdar, kako si zamenjal svoji pastirski službi! Imej v časti pastirsko palico, ko si jo nosil svoj čas pri pasočih se čredi. Kakor si bil takrat dober pastir, ki se ni genil od ovac ne noč ne dan, ne v vročini in ne v hudi uri, tako bodi zvest pastir tudi v novem poklicu. Preprosta pastirska palica naj te opominja, da ostani tudi ti preprost pri preprostem ljudstvu. Opominja naj te, da je tvoja sklenjena roka, ki sme držati na zlati pateni in v zlatem kelihu Najsvetejše, kar imata in poznata nebo in zemlja, preprosta, delovna roka pastirjeva. Opominja naj te, da ne pozabiš biti hvaležen tistim, ki so te sprejeli in ti delali dobro, kakor da so tvoji starši. Spominja

† U. Matjaž, čl. Mar. dr. v Tomišlju
(Glej dopis.)

naj te vse hvaležnosti do tistih, ki si jim postal sin in brat.«

Slavica in Mira sta gledali kvišku in oči so se jima srečale z očmi Jankovimi. Sedel jima je nasproti in ju hvaležno pogledal. Bled in prepadel je bil videti novomašnik, vendar mu je sveto veselje žarelo iz nežnega obraza.

Obe sestri pa ne bi bili dali za vse na svetu tega dne, ki jima je prinesel tolikanj veselja. Po tihem sta zahvaljevali Dušana in Zalarja, da sta jima pripeljala Janka v hišo, kakor da sta slutila, da bo zdaj Janko tolažeč prijatelj za njun zgodnji odhod.

Po pridigi se je začela velika maša. Spremljan od dveh levitov, katerih službo sta opravljala kaplan in beneficiat, je stopal Ovsenik k oltarju, poln svetih čustev. Orgle so zapele, petje zadonelo, dim kadila je splaval v modrikastih oblačkih na množice ljudstva, kakor znamenje svetosti.

Čisto in krepko je zapel Janko glorio, večno radostno hvalnico, ki so jo nekoč peli angeli in ki je ne bo človeški rod nikdar več pozabil.

Pri obhajilu so pristopili k oltarju Zoran, gospa Hedvika in Tilka v šumeči svileni obleki, potem Slavica in Mira. Sprejeli so Najsvetejše in šli zatopljeni v pobožnost nazaj na svoje prostore.

Z novomašniškim blagoslovom se je končala slovesnost v cerkvi. Da bi dal blagoslov Ovsenik, je stopil v sredo oltarja, vodoravno razprostrl roke nad ljudstvo in govoril po latinsko: »Po razprostiranju mojih rok in klicanju vseh svetnikov naj vas blagoslovi z vsem zemeljskim in nebeškim blagoslovom vsemogočni Bog Oče, Sin in Sveti Duh. Mir z vami!«

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Katoliški časnikarji so bili pred zaključkom razstave katoliškega tiska povabljeni na posvetovanje v Rim. Sprejeti so bili tudi pri sv. očetu, ki je dejal, da je ta kongres velik dogodek v razvoju katoliškega časnikarstva, ki brani in ščiti vero in Cerkev, pa tudi krščansko kulturo. — Ta rimski sestanek je položil prvo podlago za skupno, organizirano vesilo katoliške žurnalistike, ki bo povezala vse dežele in države. — Kongresa se je udeležil tudi g. Janez Kalan, ki je med časnikarji častitljiva in spretna osebnost. S svojim ognjevitim govorom je opozoril zbrane urednike na važnost ustanove »Regnum Christi« («Kraljestvo Kristusovo»), ki ima v Ljubljani osrednjo pisarno.

Francosko 64. narodno romanje v Lurd. O Velikem Šmarinu je 19 posebnih vlakov pripeljalo 50.000 pobožnih francoskih Marijinih častilcev k vznožju Pirenejev. Sveta Devica jim je naklonila pet izrednih, čudežnih ozdravljenj. Prvikrat so opravili izredno slovesno in genljivo bolniško mašo pod milim nebom pri oltarju sv. Bernardete. Škof Gerlier je veliki množici bolnikov proslavljal zlasti trpečo Bernardko: »Križana na telesu in na duši, Bernardka nikoli ni pozabila, kaj ji je naročila Brezmadežna: 'Pokoro, pokoro!' Jezusu je ve-

dno ponavljala: 'Križaj me, dokler Ti je všeč.' To je vzor, ki ga Bernardka nudi ne samo bolnim, temveč tudi zdravim.« — Ko so nato nekega ubogegega bolnika potapljali v kopel, je vzkliknil: »O Marija, ne ozdravi mene, ampak ozdravi to mater štirih otrok, ki so je potrebni.« Zvečer so ugotovili, da je žena ozdravela.

Cerkev brezdomec. Na Dunaju (Sandletenhof) so sezidali cerkev za delavstvo. Pri posvečenju je kardinal-nadškof dr. Innitzer izražal veselje nad požrtvovalnostjo dunajskega ljudstva, ki je s svojimi darovi pripomoglo do novega svetišča v času, ko se drugod božjemu češčenju napoveduje borba in se svetišča požigajo. Če se je posrečilo z združenimi močmi postaviti delavstvu lastno hišo božjo, se je to zgodilo zgolj iz ljubezni in v skrbi za delovne sloje, katerih nismo oprostili vse stiske, če jih razjeda notranji nemir in če so v razporu z Bogom. — Nato je kardinal z zajemljivimi besedami opisoval delo in trpljenje Gospoda Jezusa, ki je hodil okrog, tolažil in učil odrešilne nauke kakor brezdomec.

»Kupite križ!« Pred meseci je neki avstrijski umetnik v denarni zadregi prodal več dragocenosti, med drugim tudi lep marmornat križ, izdelan po vzorcu Antoniccettija v cerkvi

*Fantje po duhovnih vajah v domu sv. Ignacija v Ljubljani (Zrinjskega c. 9.)
Voditelj p. A. Bukovič S. J.*

sv. Petra. Kmalu nato je pa zašel v denarne težkoče tudi kupec te umetnine. Poslal je posredovalca raznim premožnim katoliškim krogom na Dunaju, da je nudil križ naprodaj. Dobil je pa povsod odklonilne odgovore, češ »da ni primerno obešati križ v zasebnem stanovanju, ker povzroča nesrečo!« — Grozanska nespamet, nevednost in pa vražno razpoloženje takih meščanskih ljudi, ki se štejejo za sila olikane, pa si pomagajo s tem bedastim izgovorom. Nasproti so pa prepričani, da jim slike nagotnih žensk v spalnicah donašajo srečo! — Tak je novodobni rod po mestih, ki se povrh imenuje še krščanski!

(O. J. Reisenberger S. J.)

Izredno odlikovanje. Kardinal nadšk. Avg. Hlond, primas Poljske, ki se je udeležil našega Evharističnega kongresa (1935) v Ljubljani kot papežev delegat, je bil odlikovan od naše države z redom Belega orla.

Za padle in za mir so molili. 100.000 bojnikov iz svetovne vojske se je zbralo nedavno v Lurdu. Navzoč je bil kardinal Lienart iz mesta Lille in 28 škofov. Bojevniki (iz 16 držav) so opravili molitve in pobožnosti za padle tovariše in za mir med narodi.

Kjer se steka denar — tam gospodari žid. Za primer navaja list »Sch. Zukunft« imenoma 25 filmskih tvrdk, ki se pečajo s proizvodnjem ali pa z razpečavanjem filmov. Med njimi so samo tri, ki niso judovske. In s to judovsko »kulturno« hrano se »izobrazujejo« milijoni kristjanov in katoličanov! Ali ni to poniževalno!?

V obliki križa. Na morju med otoki v bližini pristanišča pri mestu Nagasaki na Japonskem so imeli katoličani vseh bližnjih župnij procesijo na praznik sv. R. T. (1936) z ladjami. 40 velikih ladij so verniki lepo okrasili. Ladja, ki je nosila Najsvetejše, je vozila naprej. Ozaljšana je bila z zastavicami vseh narodnosti; s tem so hoteli označiti, da je Kristus kralj vseh ljudi. Vse druge ladje so se uvrstile za prvo v obliki velikega križa. Vse so bile polne spremljevalcev. Ko so se ladje vrnile v pristanišče, jih je čakala zopet velika množica med petjem in molitvijo.

Novodobne katakombe. Neki ameriški časnikar, ki je prepotoval Mehiko, poroča, da se je v tej deželi preganjanja razvilo življenje, ki spominja na katakombe. Do 30.000 žená in deklet se trudi s poučevanjem krščanskega nauka, kar se pa mora vršiti čisto na skrivnem. Toda v iznajdbi potov in krajev so te dobre duše na vso moč iznajdljive in občudovanja vredne. V skrivališčih se nahajajo duhovniki, ki so v skrivni zvezi z občinami. Skriti prostori so le redko komu znani. — Nedavno je škof Orozes iz Guadalajara podelil v neki katakombi mašniško posvečenje 20 kan-

didatom. Ti junaki že delujejo med ljudstvom, preoblečeni v težake.

Kako sodijo o sovjetizmu v Nemčiji? Na velikem zborovanju v Nürnbergu je 14. sept. t. l. ob gromovitem odobravanju velikanske množice v svoj končni govor vpletel vodja Hitler tudi sledeče stavke: »Boljševizem ne misli osvoboditi naroda, ampak hoče uničiti vse, kar je zdravo in pošteno v narodih.« — »Nemčija se zato bori proti židom, ker ne mara, da bi v Nemčiji bilo tako, kakor je v Rusiji, kjer imajo židje v rokah 98% položajev.« — »Druge države greše ravno v tem, ker ustvarjajo kompromise (dogovore) z boljševizmom. Nemčija in Italija to odbijata. Nemčija noče, da bi se po njeni zemlji prelivala kri in da bi se po tej deželi širilo barbarstvo.«

ŠPANJA V KRVI

Uboga dežela! Mesece že besni morilno klanje med brati v prej tako katoliški državi Španski. Koliko časa bo še tekla kri, koliko zločinskih in zverinskih napadov bodo še izvršile komunistične tolpe na cerkve in na Boгу posvečene osebe? Kdo ve? Slika grozot, ki jih danes nudi rodovitna zemlja obširnih španskih pokrajin, je nad vse pretresljiva. Ni ga pisatelja, ki bi bil zmožen vse te strahote docela opisati. Dantejevo pesniško gledanje pekla daleč zaostaja za gnusnimi in strahotnimi ostudnostnimi dejanji španskega sovjetizma.

Kako je prišlo do tega divjanja, smo že zadnjič skušali razložiti. Dodamo pa še en razlog, ki je brezbožneže, zlasti pa nevedne in nepoučene elemente razpalil in pogнал v besno pobijanje, pokončavanje in požiganje: to je tiska. Prvi dan vstaje so se rdeči polastili tiska, tiskarniških podjetij in časopisja in si tako prisvojili sredstvo, s katerim so hujskali svoje ljudi, širili laži in palili strasti...

Tiska je velemoč, a skrbeti je treba, da bo v rokah Boгу zvestih ljudi. Časopis je najizdatnejše orožje, toda gorje, če se ga polaste sovjetsko-nadahnjene, brezsrčne in brezbožne mase. Podpirati, širiti dobro krščansko časopisje, agitirati zanj, je dolžnost, ki se je bomo odslej bolje in jasneje zavedali. Francoski pisatelj Chardonne pa daje še tale nujni nasvet: »Oboroževati se za obrambo z najkrepkejšim orožjem, ki ga človeštvo ima, namreč z orožjem verskega in socialnega reda, to je prav tako nujna potreba, kakor borba zoper kolero in kugo.«

Kdo je glavni krivec španskih zmed? Milanski časopis »L'Italia« poroča o razgovoru z nekim odličnim beguncem, ki se mu je posrečilo ubežati v Italijo. Ta Španec je mnenja, da je vso nesrečo povzročilo frامasonstvo, ki

se je bilo okrepilo za časa, ko je vladal diktator Primo de Rivera. Poprej je bilo na Španskem sedem prostozidarskih lož, ki so pa vse le životarile. Pod diktaturo so pa masoni znali združiti vse nezadovoljneže, vse revolucionarne in proticerkvene kroge in jih organizirati; zveste sotrudnike so imeli osobito med osnovno-šolskim učiteljstvom, ker so jih poprej prepojili z duhom nevere in sovraštva do Cerkve. Ko so zrušili diktatorstvo in odpravili monarhijo (1931), so imeli lahko delo, da so uprizarjali boljševiško prekucijo. Seveda je bilo to tem laže, ker so bile socialne razmere in neprilike take, da so bile temeljite spremembe nujno potrebne.

Špansko meščanstvo, ki je živelo do zadnjega časa še v dokaj ugodnem gospodarstvu, ni imelo za delavstvo in njega stisko nobenega pravega razumevanja. Še celo na katoliški strani ni bilo odločne pripravljenosti za socialne probleme (naloge). Socialna navodila, ki so jih naštevale papeške okrožnice, so premalo uvaževali; le malo je bilo krogov, ki so se z njimi resno pečali.

Ob takih razmerah se je pa tembolj okrepilo rovarstvo brezbožnikov. Socialisti, ki so stopili v stik z Moskvo, so pridobivali na vplivu. Celo njih voditelj Largo Caballero, ki mu je Primo de Rivera zaupal in ga je pritegnil k sodelovanju, ni bil odkritosrčen. Bil je agent Moskve in pripravljaval revolucijo že več let. Danes si stojijo nasproti samo boljševiki, ki »ne marajo ne Boga ne Gospoda« — in pravne stranke, ki se bore z bojnim klicem: »Za Boga, domovino in avtoriteto.« Za vso Evropo je usodno vprašanje, komu bo prisojena zmagá.

Pozdravljeni mučeniki! Ko je bilo 15. septembra sprejetih pri papežu v Rimu 350 španskih beguncev, jih je sveti oče poln ljubezni in sočutja nagovoril: »Pozdravljeni mučeniki!« Nato jim je govoril presrčne besede, polne tolažbe, obenem pa z vso ostrostjo obsodil barbarstvo klanja in uničevanja ter obžaloval, da se dvíga brat zoper brata... Nato je vrhovni poglavar svete Cerkve opozoril na daljnje vzroke, ki so sodelovali, da se je moglo razviti to strašno gorje nad vso Španijo:

»Boljševizem je mogel doseči svoje uspehe le, ker mu je pripravljala tla oni liberalizem, ki je ločil med katoliško vero in političnim udejstvovanjem, hoteč vero izpremeniti v golo nabožnjaštvo, ne da bi ji pustil svobodo, da se izdejstvuje po svoji zveličavni morali in njeni posvečujoči sili tudi v družabnem organizmu družine, občine, države, naroda in tako dalje. Kdor stavlja ovire polnemu razvitku krščanske vere v dejanskem življenju ljudstva, ta pospešuje in odpira pot vplivu in delovanju prevratnih sil sodobnosti. V tako važnem trenutku človeške zgodovine ste vi, srčno ljubljene si-

novi, najbolj žive priče posledic, ki so jih rodili nauki, kateri so šli za tem, da zmanjšajo in, če mogoče, popolnoma preprečijo blagodejni vpliv krščanske vere in katoliške Cerkve.«

»Zadnje dni so se čuli očitki, da se je katoliška Cerkev pokazala kot preslaba proti zlim posledicam boljševizma.« Nato je sveti oče naglašal: »Načela, ki jih Cerkev uči, so taka, da bi preprečila vse zlo, samo če bi vsak posameznik Cerkev tudi poslušal in živel po npravnstvenih zapovedih, če bi bilo posvečeno družinsko življenje, če bi se uveljavljala postava pravičnosti in ljubezni.«

Papež dalje vprašuje:

»Kaj naj Cerkev še stori, če omogoča, uči in zahteva ter nudi vsa sredstva, da se taka družba med ljudmi ustanovi in vzdržuje po božjih načelih, ki so vsa usmerjena v resnični blagor človeške družbe? Mar je Cerkev kríva, če se ta načela ne izpolnjujejo, če se slepota in zloba takim načelom upirata in če ravno tisti, ki vodijo boj proti Cerkvi in ji take očitke delajo, Cerkev ovirajo v njeni svobodi, da bi se mogla ta načela vseskozi priversti v dejanje. Cerkev pač v takem slučaju ne more storiti nič drugega, kakor da tako stanje obžaluje, da proti temu protestira in da moli za razsvetljenje vsem, ki vsak njen korak k uresničenju kraljestva socialne pravice ovirajo. In kaj naj stori Cerkev, če državni oblastniki sami to Cerkev zanemarjajo, jo ponižujejo in njen vpliv na javne zadeve zmanjšujejo ter ga skušajo sploh onemogočiti? Kaj naj Cerkev stori, če katera država sama vzdržuje šolo, iz katere se izganja krščanski pouk; če se Cerkev oropa svobode, vsak drugi nauk, ki v resnici družbo revolucionira, pa se od zgoraj pospešuje in trpi ter se celo pusti, da ga časopisje razširja, hvali in povzdiguje, medtem ko skuša krščanstvo naslikati kot nesodobno in celo državi škodljivo? In kaj naj rečemo k temu, če mnoge države mladino naravnost odtegujejo vplivu Cerkve in če se na ta način v mladini podirajo vse ovire, ki jih je postavila vera in Cerkev najhujšim strastem, iz katerih izvira potem v človeški družbi razdejanje največjih moralnih in socialnih vrednot.«

Sv. oče je končno blagoslovil navzoče in dostavil, naj ta blagoslov dospe tudi do vseh, ki še trpijo in tudi do onih, ki tavajo v zmoti.

Svet naj izpregleda... Skoraj vseh oči so danes uprte v nesrečno Španijo, kjer se vale uničujoči ognjeni zublji z božjih hiš, v katere je satan vrgel baklo, kjer se prelije kri v bratomornem klanju. Dvakrat smo bili katoličani zadnja leta po okrožnicah vrhovnega cerkvenega poglavarja pozvani, naj dejansko posežemo v tok javnega življenja in poskrbimo, da bi zavladata povsod socialna ljubezen in pravič-

nost. Katoličani se niso povsod dovolj in pravočasno zdramili; satan je pa medtem sejal naprej seme krivičnosti in pogube. Zastonj se preliva nedolžna človeška kri zdaj tam, zdaj drugod, če se kristjani ne bodo zganili in pretvorili v življenje nasvete socialnih okrožnic Leona XIII. in Pija XI.

Že leta in leta gre klic po svetu, naj se uveljavi po vseh državah socialna zakonodaja, ki bo preprečila nezadovoljstvo in zagotovila kruh vsem slojem. »Izrujmo tudi iz slovenskih tal kasto poklicnih boljševikov, ki rovarijo po neposrednih navodilih židovske centrale v Kremlju. Odtrgajmo maloštevilne zavestne zapeljivce od že zapeljanih in od še zdravih udov našega naroda... Skozi megle, ki jih goni vihar, se že vidijo obrisi zmagovitega — križ a.« (»Straža v viharju«, 1. oktobra 1936.)

Brezprimerna slepota. Tole se pripoveduje o nepojmljivi zmedenosti, ki so jo zanesli španski komunisti med nepoučeno ljudstvo. Sovraštvo do redov in samostanov, kakor tudi do duhovskih oseb, ki so z njim marksisti preprijli širše mase, se zrcali v temle primeru:

V nekem samostanu v Madridu, kjer so bedni otroci prejemale vsak dan gorško hrano, vpraša redovnik malega fantiča, ki je bil tudi deležen samostanske podpore, kaj dela njegov oče. Deček odgovori prostodušno: »Ga ni doma, je šel samostane požigat.«

»**Ves svet je v nevarnosti**« — kliče škof dr. Scheiwiler (St. Gallen v Švici). Ves svet je v nevarnosti pred brezbožnim komunizmom. Kako se mu ustaviti? Prvo je, da se otresemo verske mlačnosti in lenobnosti. S polovičnimi kristjani se v takih časih ne da nič opraviti. Drugo sredstvo je v tem, da vsi natančno izvršujemo dolžnosti ljubezni do bližnjega in socialne pravičnosti. Mnogo je kristjanov, ki so sokrivi, da je tako žalostno na svetu, ker so v svojem mamonskem pohlepu po premoženju izžemali druge in na njih račun bogateli. Tretje sredstvo je v tem, da socialno in Katoliško akcijo z vso vnemo podpiramo. Četrto sredstvo je v tem, da preprečujemo vsako krivično zabavljanje, ki izpodkopa veljavnost cerkvene ali svetne gosposke. — Končno priporoča škof javne procesije in molitve za mir in za odvrnjenje nesreče boljševizma.

»**Do pičice res**« — je vse, kar pišejo naši protikomunistični listi o neznosnih razmerah v Rusiji. »To vam lahko sam potrdim, ker sem vse tudi sam videl in preskusil.« Tako je izjavil delavec-rudar Jože P r e s e k a r z Osredka pri Vranskem, ki se je po štirih letih trpljenja in stradanja, po mnogih težavah in prevarah vrnil iz sovjetske Rusije. Njegovi doživ-

ljaji so precej na široko opisani v »Slovencu« dne 4. okt. 1936. Pristavil je tudi tole: »Kdor Rusijo pri nas hvali, je sam ni videl in ni okusil njenih boljševičkih »dobrot«. Jaz bi privoščil vsem tistim, naj kar gredo samo za en mesec tja. Saj tja se lahko pride, nazaj pa težko.« — O verskih razmerah je tole povedal: »V Moskvi sem videl še cerkve, toda v njih so muzeji in razne dvorane. V Ukrajini je razmeroma še največ cerkva! Toda večinoma so zdaj v njih magacini. Zelo mnogo so jih pa porušili. Videl sem, da so stari Rusi še zelo pobožni in verni, toda mlajši rod je pa popolnoma brezveren. Mladina krade in ugan'a kar na debelo največje lumparije. To se ne da popisati. Poroči se v Rusiji vsak, kolikokrat se hoče...«

O Stalinu je rekel Presekar: »Zelo nevarno je bilo kaj reči zoper Stalina, dočim so ga na tihem vsi preklinjali. Vsa štiri leta nisem niti enega slišal, ki bi se pohvalno izrazil o tem človeku.«

To je torej resnica, ki je pa naši komunisti ne bodo marali verjeti!

Dom za varstvo deklet je bil blagoslovljen 5. oktobra v Mariboru, Slomškov trg 12. Temelj za to karitativno napravo je položila pred 30 leti umrla učiteljica Sabina Kučera. Da se je Dom uredil in oddal svojemu plemenitemu namenu, je pripomogla mestna občina po prizadevanju neugnano delavne predsednice društva, ravnateljice M. Štupca.

»**Dika svete Cerkve**, čast domovine, apostol Slovencev« — je naš častivredni S l o m š e k, ki ga je vsa slovenska mladina dne 24. septembra na prvi njegov šolski praznik točneje spoznavala, proslavljala in se zanj navduševala. Tako upamo, da bo tudi iz teh mladostnih krogov zavejalo čimdalje ognjevitjše hrepenenje po svetniški glorijski mladino-ljuba in velikega vzgojitelja, ki je dajal našemu ljudstvu in predvsem mladostnikom omiko duha in srca.

Sredi Amerike je praznoval 28. okt. 1936 petdesetletni mašniški jubilej naš rojak, benediktinec Ciril Z u p a n, župnik v Pueblo (Colorado) in duhovni voditelj v ondotnem zavodu benediktink. Tam deluje tudi več Slovenk, med njimi sestra Maria de Lourdes, r. Leopoldina Varšek iz Ljubljane, ki je sedaj voditeljica osemrazredne deklishe šole. Gorečemu duhovniku-jubilantu obilo božjega blagoslova še na mnoga leta! — Pueblo in zavod čč. ss. benediktink je lani obiskal naš prevzvišeni g. vladika Rožman, letos pa prof. dr. I. Knific iz Št. Vida.

Odlikovanje. Tajna komornika svetega očeta z naslovom »monsignore« sta postala: Alojzij N o v a k, dekan v Črničah, in Jožef V o d o p i v e c, dekan v Tolminu.

Ljubljanska škofija. Za častnega kanonika je bil imenovan dekan M. Rihar v Kamniku. — Za ravnatelja šk. srednje šole v zavodu Sv. Stanislava je bil izvoljen in potrjen prof. dr. Anton Breznik. (Prejšnji ravnatelj dr. A. Ratajec se je zaradi bolehnosti odpovedal.) — Podeljena je župnija Št. Janž v Dolenjskem žup. upravitelju K. Plotu v Banji loki. — Al. Kambič, prefekt v zavodu Sv. Stanislava, je postal katehet na šoli v Zg. Šiški pri Ljubljani; za prefekta sta poklicana sem. duhovnik Lud. Bevk in novomašnik Ivan Tomažič. — Za žup. upravitelje so bili imenovani: J. Cuderman za Št. Peter v Lj.; J. Poje iz Št. Vida za Zlatopolje; Alojzij Strah iz Starega trga za Banjaloko; Jožef Rozman iz Šmarj za Grčarice; Anton Pipa iz Košice za Adlešiče.

Premeščeni so bili: Ciril Zajec iz Boštanja za ekspozita v Košico; Fr. Starman iz Šmartna p. L. za beneficiata istotam; kot kaplani: J. Hafner iz Šmartna pri Kr. v Št. Vid nad Ljubljano; Ivan Mramor iz Radeč v Šmarje; J. Kunstelj iz Trebnjega v Radovljico; Fr. Mozetič iz Kostanjevice v Trebnje; Pavel Slapar iz Preserja v Staro Loko (II. K.); A. Jenko iz Loškega potoka v Preserje; Mirko Gande iz Št. Jerneja v Borovnico; Fr. Cerkovnik iz Tržiča v Št. Jernej; Ign. Kunstelj iz Škocijana pri M. v Veliki Lašče; Martin Gorše iz Vel. Lašč v Škocijan pri M.

Nameščeni so bili kot kaplani: Al. Peček v Dragi; katehet Jožef Hostnik (iz Kočevja) v Kamniku (Radomlje); Fr. Kramarič v Starem trgu pri Ložu; Metod Mikuž v Trebnjem (II. k.); Iv. Pavlin v Sv. Križu ob Krki; Jože Pokoren v Radečah; Leopold Puhar v Loškem potoku; Ivan Šešek v Šmartinu pri Kr.; Fr. Šeškar v Kostanjevici; Val. Toman na Trebelnem; Jože Volk na Dobrovi; Vinko Zaletel v Tržiču; Stan. Žerjal v Škocijanu; p. Leon Božič O. T. v Metliki; J. Radoha SS. v Boštanju.

Premembe: Na gimnaziji v Št. Vidu sta nastavljena St. Kregar za risanje, Fr. Glinšek za francoščino. — Janez Kalan, žup. v pok., je nastavljen za duh. vodjo Apostolstva bolnikov; J. Košir, gimn. katehet, za duh. vodjo Poselske zveze; J. Komljanec za vikarja v Prečni.

Stalno so bili upokojeni: Fr. Finžgar, mestni župnik v Trnovem (Ljubljana); Leop. Rihar, župnik v Nevljah; Ivan Mihelčič, župnik v Zaplani; A. Zalkar, bivši st. vikar v Šibeniku.

Za mašnika sta bila posvečena dne 27. septembra v frančiškanski cerkvi

v Ljubljani: p. Martin Perc in p. Marijan Valenčak.

Lavantinska škofija. Za ravnatelja duhovskega semenišča v Mariboru je imenovan stolni kanonik dr. Al. Osterc; za prefekta in podravnatelja pa dr. J. Janžekovič, bogoslovni docent; — za ravnatelja v dijaškem semenišču je postavljen Jakob Richter, katehet na klasični gimnaziji; za prefekta pa Gregor Zafošnik, kaplan iz Gor. Radgone, dr. M. Držečnik, kaplan iz Svetinj, in M. Jeric, semeniški duhovnik.

MARIJINE DRUŽINE

Taki hočemo biti! V glasilu dijaških Marijinih družb »Naša zvezda« so označene smernice kongregacije takole:

Kaj hočemo? »Hočemo: globokovernih katoliških fantov in deklet, zaskrbljenih za svojo duhovno rast po sveti Evharistiji, prešinjenih ljubezni do Kristusa Kralja in Marije, zvestih hčerá in sinov svete Cerkve, prepričanih nosilcev katoliških načel, doslednih v besedah in dejanjih, močnih in vztrajnih v borbi za Kristusa in njegovo kraljestvo, apostolov resnice, ljubezni in pravice, zanesljivih stražarjev svojih verskih in narodnih svetinj! Sestre in bratje, taki hočemo biti!« —

Sestre in bratje naših deklških in fantovskih in vseh drugih Marijinih družb! Tudi nam je treba istega programa; tudi mi hočemo taki biti!

Popolnost ni v tem, da izvršuješ vélika dela, marveč da natanko spolnjuješ voljo božjo.

Tomišelj. V naši fari pod zelenim Krimom kralja Matjaža smo imeli letos več cerkvenih svečanosti. Tih teden so vodili očetje lazaristi misijon; julija pa so bile tri nove svete maše tukajšnjih novomašnikov. Dal Bog, da bi vse to ugodno vplivalo na naše versko življenje.

19. avgusta pa smo imeli žalno cerkveno opravilo, ko smo pokopavali zgledno članico tukajšnje Marijine družbe — Uršulo Matjaž. Na svoj rojstni dan, 11. avgusta, je šla še v cerkev, dasi že bolehná, da je prejela sveto obhajilo, saj je bila vse življenje polna goreče ljubezni do presvete Evharistije; teden pozneje je bila že v večnosti. Naj dobi kot zgledna članica deklške Marijine kongregacije tudi v »Bogoljubu« v teh vrsticah skromen spomenik. Pokojna je imela srečen značaj, da je znala z vsakim človekom shajati. To svojo ljudoljubnost in priurnost je dan za dnevom zajemala iz najsv. Zakramenta. Dan za dnem je pohitela k sveti maši in sv. obhajilu, potem pa s kosom kruha naprej na morost, na polje. Imela je vedno, kot pravi pregovor, roke pri delu, srce pri Bogu. Več let je bila tudi prednica Marijine družbe.

Lepega pravila: drugim delati veselje in nikomur ne biti v nadlego, se je držala še ob smrti. Samo nekaj dni je bolehalo, pa ji je zapel mrtvaški zvon. Umrlo je v času, ko cvete največ rož, zato je bil njen mrtvaški oder, njena krsta in njen grob kar zasut s cvetjem. Ob njeni smrti so zbrale tovarišice 100 Din za svete maše; rajna pa je dala 200 Din za misijone.*

* Izročeno svojemu namenu. — Uredn.

RAZNO

DAN VERNIH DUS

Povsod romanje na grobišča. Obiski so namenjeni našim rajnim. In koliko jih je, ki smo z njimi tukaj v prijateljstvu živeli, ki so nam bili skrbni predstojniki, ljubi tovariši pri delu, v službi, resni učitelji in voditelji, duhovni očetje na poti kreposti. Izginili so nam že skoraj iz spomina. Ta dan nas pa zopet opozori, da smo se v skrbi za rajne malo preveč zane-marili, da smo pozabili na vezi krščanske ljubezni, ki segajo preko smrtne meje, da imamo dolg do rajnih, ki še ni poravnani.

Tu so zagrebeni telesni ostanki nekoga, ki je s teboj sedel v šolski klopi. Kdaj ga že ni več med živimi? Kako brž mine čas! Blagor, če smo ga dobro obrnili! Tam je odmerjen kotiček zemlje tovarišu, ki je bil s teboj v isti delavnici, pri istem mojstru; tudi mojster je že šel na odgovor. V drugi vrsti kaže napis, da je tam našel kraj miru tvoj birmski boter. Še zdaj ti dobro gre ura, ki ti jo je podaril; njegova ura je pa že davno potekla. Tam zaslediš skromen grob svojega sosedu, ki sta se medsebojno podpirala, morda kdaj tudi sprla. Smrt je pokazala, kako nespametno in malenkostno je vse, kar je povzročilo ripsarije. Dalje na mogočnem nagrobniku bleste zlate črke in povedo ime z odličnim naslovom. Smrt se pa pred naslovom nič ne zdrzne. In zopet nove vrste! Dva grobova sledita — popolnoma enaka na zunaj. Enemu od pokopanih je bila sreča mila; česar se je lotil, vse je šlo gladko. Pri drugem pa samo smola, povsod polomija in stiska. Koliko časa je to trajalo? 52 let — je zarisano na grobnem kamnu, 60 na drugem. To niso neznatna leta, če jih imamo pred seboj; če gledamo pa nazaj, je vse to oblaček dima.

Zdaj pa zatrepeče srce. Stojim pred grobom lastnega očeta, ljubljene matere. Sto dragih spominov se dviga iz ruševin. Tudi grenka očitavanja vzhajajo iz potrte duše: Premalo ljubezni sem imel do vas; premalo povračam z dobrimi deli, z molitvami, s sveto mašo. Najhujše pa mora zadeti nehvaležnega sina, površno hčerko, če mora slišati iz globine groba: Sin, hči! Ali se zavedaš, kako daleč si zašel od cilja, ki sva te zanj vzgajala?! Še v grobu

ne najdeva miru zaradi krivih in grešnih potov, ki sta nanje zašla.«

Kaj se godi v duši vdov in sirot, ki plakajo ob prezgodnjem grobu dragega očeta; kaj občuti osamel soprog, ko zre na grudo, ki pokriva ljubljeno ženko — o tem bi nam morali pisati oni, kateri sami prenašajo bridkost teh težkih izgub.

Od grobov silijo naše misli k dušam umrlih. Kje zdaj prebivajo? Ali že gledajo polne veselja in blaženosti iz nebes na nas? Ne vemo. Božje sodbe so neznane.

Kaj nas uči vera o vicah?

Ni to dežela brez upanja in tolažbe. Tisti, ki so tja obsojeni, so otroci nebeškega Očeta. Dovolj vzroka imajo, da Boga proslavljajo; njih zveličanje je zagotovljeno, nevarnosti večnega pogubljenja so ušli. Kljub temu so vice po nauku svete vere kraj bridkega trpljenja. Zemeljskih strasti ne poznajo več. Ločeni so pa od prave domovine in od ljubelega nebeškega Očeta. V njih gori plamen božje ljubezni, pa se še ne morejo povzpeti do gledanja božjega. Same si ne morejo pomagati. Nam zemljanom je pa Bog v svoji dobrotljivosti dal bogatih sredstev, da z njimi pospešujemo rešitev duš iz vic. Z odpustki, z žrtvami in zlasti z daritvijo svete maše bomo hiteli na pomoč našim dragim, pa tudi tistim, ki se nanje nihče ne spomni. — Tudi mi sami bomo kmalu potrebovali in si želeli pomoči.

Pomislimo: Tisti, ki so jih že stotine in stotine ponesli na pokopališče, že čakajo tako rekoč pred vrati. Ali te ta misel nič ne pretrese? Ali si pripravljen? ... Živi tako, da moreš reči vsak dan: Gospod, vzemi me, kadar hočeš in kakor hočeš!

Božja zakladnica. Ko je polje pospravljeno in so pridelki na varnem, praznujemo z a h v a l n o n e d e l j o in dajemo Bogu čast in hvalo za blagoslov in za vse telesne in dušne dobrote. Vsi, ki smo prežeti žive vere, vemo in smo prepričani, da so vsi naši napor, da je vse naše prizadevanje in ves uspeh naših načrtov odvisen od božje dobrotljivosti, da smo v božjih rokah. Mi orjemo, sejemo, prilivamo, rahljamo, rast pa da Bog. Zato smo se pa križev teden združevali v molitvah in prošenskih procesijah, da bi ljubi Bog odvrnil vse uime in nezgode od naših polj, njiv in sadovnjakov in da bi rosil blagoslov iz nebes na nas. Ko bi se le vsi verniki zavedali te odvisnosti od Boga, vladarja sveta in prošnje dni to tudi pokazali ter tako odvrčali razne šibe: huda vremena, sušo, povodenj, točo in uime vseh vrst.

O grudi, ki nas po božji volji redi, je zapisal znani nemški pisatelj Alban Stolz, tole razmišljanje:

»Bog ima velik predalnik za moko, veliko shrambo za sadje, velik vinski sod; vse te priprave imajo to lepo svojstvo, da se nikoli ne izpraznijo, če tudi milijoni iz njih zajemajo.

To je zemlja s čudovito uredbo in navado, da vsako leto mnogokratno s tisoč procenti povrne, kar smo ji za časa setve posodili. Zares čudovito je to, da skoro vsi, ki imajo z grudo oprava in zemljo razrivajo, na vse to malo mislijo.

Vzemi v roko kos prsti in oglej si jo dobera od zgoraj in spodaj od spred in zad, pa ne boš v črni tvorbi prav nič zasledil ne moke ne olja ne krompirja ne špinače ne repe ne fižola; še manj pa je sledi o prijetnem vonju vrtnic ali o živih barvah vsakovrstnih pomladnih in poletnih cvetic. In vendar srka vsaka klica iz črnorjave grude podoba, barvo, lepoto, vonj, slad in redilnost; kajti zemlja je skrivnostna, čudovita tvornica, kjer se noč in dan prede, tke in kuha; zemlja je globok in neizčrpen studenec.

Bog je ustvaril v zemlji neizčrpno zakladnico, ki je dostopna vsem ljudem — do konca dni.

Ko se na zahvalno nedeljo s hvaležnim srcem spominjamo božje vsevladajoče previdnosti in gledamo nazaj na prestane žrtve in napore preteklih mesecev, se pa obenem vprašamo: Ali morda v skrbeh za časno nismo preveč pozabili na Gospodov opomin: »Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico!«

Kolikokrat je bil dobrotljivi Bog žaljen med nami s kletvinami, še celo z bogokletnimi izbruhi, z oskrunjevanjem nedelj, s pohujšljivim govorjenjem in obnašanjem, s krivičnimi deli, s tatvinami in prevarami!

Čas žetve je za nami. Iz naročja večnosti pa se že dviga čas velike žetve. Glejmo, da bo ta žetev dobrih, zaslužnih del za nebesa — bogata!

Nekaj v pozdrav iz Argentine. Tudi »Bogoljubove« bralce je treba malo seznaniti z našimi razmerami. Čudna dežela je to. Neki možiček (Čeh) mi jo je označil z besedo »Affenland« ... »Vse je narobe: Sonce narobe stoji, leto narobe kaže, o božiču je neznosna vročina, o svetem Jakobu pa mráz ... Pa so še nekateri ljudje ... hudičevi namesto božji.« Bridko resnico je povedal mož s temi besedami. Zakaj tu v Argentini je tako, da za Boga in za božje ni niti misli niti dejanj niti časa nikoli. »Moramo delati!« — pravijo. So res tu podjetja, ki delavca več ne sprejmejo nazaj, če bi v nedeljo izostal od dela. Tako se svet Cerkvi popolnoma odtuji.

Le manjši del se poroči tudi cerkveno. Tudi nekrščenih otrok je premnožo. Pred nedavnim sem v bolnišnici, kjer sem za klapana, pri-

pravil moža in ženo na prvo spoved in sv. obhajilo, jima krstil 4 otroke in ju poročil ... Takih primerov, da jih obenem za poroko pripravim na prve zakramente, je dokaj. V veri so nekateri tako poučeni, da niti za zakramente ne vedo, da še očenaša ne znajo ... Slovenci se večinoma še poroče cerkveno in dajo krstiti otroke. Pa dosti več tudi ne store. Da opravičujejo svojo mlačnost, se kar naprej sklicujejo na še neurejene cerkvene razmere v jezikovnem pogledu v zasedenem ozemlju. Prav te stvari navajajo poleg drugega kot vzrok, da se oprijemljejo komunizma. Dosti jih najdem, ki naravnost povedo, da ničesar več nobenemu duhovniku ne verjamejo.

Služba božja se vrši sedaj kar v štirih cerkvah. Pač edina možnost. Če ljudje ne napravijo korakov do nje, jih mora cerkev do njih. Tako se vrši služba božja sedaj na onih 4 krajih, koder je naših ljudi kaj več v bližini skupaj. Nekaj pa je in bo takih, ki sploh več v cerkev ne gredo. Kakšna milost božja bi jih mogla rešiti in zveličati, to more vedeti samo Bog. V mnogih razočaranjih življenja so vero popolnoma izgubili. Ne samo moški, tudi ženske. Otrok ne pošiljajo k verouku v cerkev, v šoli ga pa tukaj ni. Šola je popolnoma brez Boga. Dobri starši pošiljajo otroke v verske šole, ki jih je precej, a so brez državne podpore in se tako bore s težavami.

Skoro bi človek rekel, kdor pride v to deželo, bo kar kmalu izbrisan iz nebes. Koliko jih je, ki tu brez Boga žive in brez Boga tudi umirajo.

Hladnik Janez.

Cordova (v Argentini, Južna Amerika).¹

»Nahajam se tukaj v Cordovi pri neki slovenski na pol družini ... Oh, kakšna je Argentina! Kako je tukaj svet pokvarjen! Čudim se vsemu temu. Beseda tu nič ne zaleže in se nobenega ne prime. Srce me boli, ko vidim, kako se Bog žali. Oh, Argentina ni zame. Možje in fantje, ki so bili doma dobri, so danes tu v tujini taki, da se Bog usmili. Žalostna sem in težko mi je ... K maši grem vsako nedeljo, tega mi nihče ne brani, samo smejejo se mi in mi pravijo, da ne bom dolgo hodila. Jaz pa trdim, da bom ostala stanovitno poštena in krščanska in še stavo smo naredili. Bomo videli, kdo bo zmagal ... Tudi to me vznemirja, ker jedo ti ljudje meso v petek in svetek ...

Nič se tukaj dobro ne počutim; nič ne

¹ Iz pisma, ki ga je prejel izsel. duhovnik g. J. Hladnik v Buenos-Airesu. Po kratkih uvodnih besedah toži izseljenka o žalostnem stanju in težkih razmerah, kar je razvidno iz zgorajšnjih pismotkov. G. Hladnik dostavlja: »Jaz se osebno dobro počutim. Kot dušni pastir pa ... Saj veste, kako je bridko človeku, če vidi toliko duhovno razdejavanje med našimi v tujini. Ne vem, kje bi se nabrali ljudje, ki bi za naše, ki tukaj umirajo, trpeli in molili! ...«

slišim zvonjenja, nihče se ne pokriža in ne moli pred jedjo. Kje so moji ljubi domači kraji, kje moji dobri in pobožni rojaki! Kako lepo je bilo, ko smo ob peči vsak večer odmolili rožni venec in bili srečni!

Nič drugega ne želim, samo to prosim Boga, da bi ostala stanovitna v dobrem.

Mohorske knjige bi rada brala; če bom imela kaj denarja, jih bom naročila, ali sedaj ga nimam...»

Poroka boljševiške dolarske princezinje.

»N. Wiener Journal« 4. oktobra: Iz Pariza se poroča: Poroka hčerke rajnega sovjetskega oblastnika Leonida Krasina, Ljudmile, z enim najodličnejših članov francoske aristokracije, vojvodom de la Roche-Foucauld, je že več dni skoraj izključni predmet dnevnih pogovorov pariške družbe. S posebnim veseljem poudarjajo pariški časopisi, da je imela hči najljutejšega nasprotnika kapitalistov doto 20 milijonov zlatih rubljev. Leonid Krasin je svojčas izdal odlok, da se podržavi ves zasebni kapital v Rusiji. Sam pa je že leta 1917 naložil svoje premoženje, večjo vsoto zlatih rubljev na ime svoje družine v inozemske banke. Ko je umrl, je znašalo njegovo premoženje 60 milijonov zlatih rubljev. Krasin je imel v Rusiji veliko vlogo in je bil izmed najzaupnejših Leninovih prijateljev. O Trockem je itak znano, da je težke milijone skrtil v argentinske banke! In vse to ubogih delavcev ne spametuje!

DUHOVNE VAJE

Udeleženka piše: Opravila sem duhovne vaje v novem »Domu Device Mogočne« v Lichtenthurnovem zavodu, ki so bile prve za dekleta od 13. do 17. avgusta. Ne bom opisovala neskalgene sreče, ki sem jo užila v teh tihih dneh zbraniosti; to bi bilo predolgo. Spomnim samo na par stvari: Mogočen vtis napravi na človeka že lepo in praktično urejeni dom. Ko stopiš čez prag, te takoj pri vratih sprejme Kristus Kralj z razprostrtimi rokami in blagoslovi. — Zakaj se me dekleta tako malokrat odzovemo njegovemu povabilu za tri kratke dneve? Ali je duša res tako malo vredna? Priznam, da marsikatera težko spravi skupaj potrebno vsoto, toda z dobro voljo se marsikaj doseže. Meni ni žal ne časa ne denarja. Mislim, da ne bo nobeni. Za vso skrbno postrežbo, ki smo jo užile v teh dneh pri dobrih sestrah in za neprecenljivo srečo duhovnih vaj — je ta vsota malenkostna. Tovarišice! Dvignimo se, dokler je še čas. Kako hitro beže dnevi! — Kmalu pride dan, ko se bomo poslovile od sveta in svet od nas. Takrat si bomo želele, da bi imele priliko za duhovne vaje, pa bo prepozno. Zdaj so dnevi milosti; porabimo jih. — (Mladenice, zlasti kongreganiste, pa vabi

»Dom duhovnih vaj« pri sv. Jožetu v Ljubljani. — Op. uredn.)

Duhovne vaje za dekleta in žene se bodo tudi vprihodnje vršile v Domu Brezmadežne na Mali Loki pri Ihanu. Zato vas vljudno vabimo, da se za nekaj dni odmaknete svojim navadnim skrbem in v samotni poskrbite za svoje duše. V novembru bodo duhovne vaje dvakrat: najprej za dekleta od 7. do 11. novembra, potem pa za žene od 14. do 18. novembra. Ker je vedno bolj trda za denar, smo znižali oskrbnino za ves čas od 100 na 85 Din. V to vsoto je tudi že všteta vožnja z avtobusom iz Ljubljane in nazaj. Priglasite se kar po dopisnici na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Luka pri Ihanu, p. Domžale.

DOBRE KNJIGE

»Zvest prijatelj je močna bramba; kdor ga je našel, je našel zaklad«. (Ekkli 6, 14.) Med nežive prijatelje štejemo tudi dobre knjige, časopise. Kdo ne ve, kako velik vpliv imajo na nas!

Med teboj in med knjigo (časopisom) se razvije zaupno občevanje. Misli, nazore, sodbe, nauke časopisa, ki ga stalno prebiramo, si polagoma osvojimo, se z njimi sprijaznimo. Če je knjiga (časopis) malovredna, če v verskem in nravnstvenem ali v vzgojnem oziru zagovarja pogrešene nazore, če brani zmote — kolika nesreča za bralce!

Izredno vplivno moč ima časopis in knjiga na mladostne osebe, ki nimajo še zadostnega znanja, ne uvidenosti, ne skušnje, zraven pa mislijo, da je vse tako, kakor je zapisano. Kako usodno zanje, če jim pride v roke pohujšljivo, protiversko, opolzko čtivo!

Danes se v tisku od dobičkaželjnih tiskarjev, prodajalcev, založnikov pa do raznih piscev razširja toliko strupa med svet, da mora biti človek res previden, ko si išče čtiva. Tem večja pazljivost se priporoča staršem, da se ne prikrade v družine volk v ovčji obleki.

Izključiti je treba vse, kar Cerkev prepoveduje, izločiti vse, kar zdrav razum pove, da je slabo; slabo je pa vse in vsak tisk, ki škoduje veri in ograža nravnstvenost. Strup je strup, ki ni brez zlih posledic, četudi se pomalem uživa. Odstrani vse, kar mehkuži in pripravlja pot razbrzdaniosti!

V ameriški državi Indiana so mladostniki od 10.—18. leta starosti ustanovili mladinsko križno vojsko, ki ima že 60.000 članov. Vsakdo se zaveže, da ne bo bral nobene knjige, časopisa ali dnevnika, ki objavlja nenravne zgodbe in zločinske stvari, ali ima nedostojne slike; vsakdo sklene, da ne bo obiskoval nenravnih filmskih predstav, da ne bo poslušal nenravnih poročil v radiu. Pač pa bo vsak na vso moč podpiral katol. tisk.

Zakaj navajamo vse to?

Nagovoriti smo hoteli vse krščanske prijatelje mladine in vzgojitelje, naj ne pozabijo na dva lista »Vrtec« in »Luč«, ki sta zanesljivo priporočila vredna krščanska lista, namenjena šolski mladini: »Luč« za najmanjše otroke (Din 5), »Vrtec« (Din 15) za višje razrede osnovne šole in za nižje srednješolce. Pišite na upravo »Vrtca« in »Luči« v Ljubljani.

Marijina kongregacija in Katoliška akcija. Založilo šk. vodstvo Marijinih družb v Ljubljani.

56 strani obsegajoča knjižica nudi razširjeni referat, ki ga je imel p. Fl. Ramšak S. J. na se-

stanku voditeljev Mar. družb v februarju v Ljubljani, in govori o razmerju med Mar. družbo in Katoliško akcijo (KA).

Odkar se uveljavlja KA, ki so jo nekateri izpočetka v nepoučenosti sprejeli kot tako, ki naj bi nadomestila vse druge cerkvene organizacije, nekateri pa kot voditeljico vseh obstoječih verskih združenj — se ponavljajo tudi vsakovrstne razprave o KA. Predvsem se je večkrat načelo vprašanje, v kakšnem razmerju je KA do Marijine družbe.

Razlika se razvidi, če vemo, kako se glasi označba za KA in za Mar. družbo. — KA je udeležba vernikov na hierarhičnem (hierarhia = duhovna vlada) apostolstvu svete Cerkve. Poudarek je na besedi »akcija« = dejavnost. Ta dejavnost se počituje v skrbi in delu za širjenje in utrjevanje kraljestva Kristusovega v dušah in med svetom. —

Mar. kongregacija je pa verska, organizirana in od Cerkve potrjena družba, ki vodi in vzgaja vernike posameznih stanov s pomočjo češčenja in ljubezni do preblažene D. Marije k samoposvečenju in apostolskemu delovanju. Ta drugi namen se tako lepo ujema z namenom KA.

Zato je pa imenoval sam sveti oče Pij XI. Marijine družbe dragocene pomožne čete KA.

V tej izjavi je podana vsa rešitev zgorajšnjega vprašanja. Sveti oče je tako tudi priznal, da Marijina kongregacija ni ustanova, ki bi bila pod Katoliško akcijo.

Kdor se hoče o razmerju med obema bolj točno poučiti, naj si preskrbi p. Ramšaka knjižico: »Marijina kongregacija in KA«.

Blagor jim. Deset nagrobnic za moški zbor. Zložil Lovro Hafner, Preska. Samozaložba. Cena 12 Din. Natis odobril šk. ord. v Ljubljani, 23. septembra 1936.

V zbirki so 3 pesmi na besedilo: »Blagor mu...«, »Človek glej...«, »Jamica tiha...«, nato slede uglasbe vzkljika »Gospod, daj jim večni pokoj«, in cerkvenih odpevk »Verujem, da bom gledal dobrote Gospodove«, »Verujem, da moj Odrašenik živi«, »Jaz sem vstajenje«, »Ne spominjaj se Gospod« in »O, Gospod, vsem vernim...«.

Vse uglasbe so blagolglasne, ustrezajoče liturgiji, pevne in lahke.

Resnica v svojo obrambo ne potrebuje sile. Ljubezen se ne seje s silo.

Odpustki za november 1936

I. Odpustki meseca novembra

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako nabožno vajo v tolažbo dušam v vica, dobe: 1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen; 2. p. o. poljuben dan v mesecu, če prejmejo sv. zakramente, obiščejo cerkev in tam molijo po namenu svetega očeta.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca novembra

1. Nedelja, prva v mesecu. Vsi svetniki. P. o.: a) članom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župnijski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjev škapulir; c) članom rožnovenske br.; d) članom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo delo. — Tretjerednikom v. o. — Dalje članom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko cerkev; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjev škapulir; b) članom br. presv. Srca Jezusovega. — Danes opoldne počenši in ves naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente, tolikrat dobiti p. o., kolikorkrat obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morajo obrniti v prid dušam v vica. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 25. oktobra dalje ali v osmini praznika, torej od 8. novembra; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali danes ali pa enkrat v osmini do 8. novembra.

2. Ponedeljek, Vernih duš dan. P. o.: a) članom br. za duše v vica; b) članom br. presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; c) članom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo delo; d) članom rožnovenske br. danes ali v osmini v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo delo.

4. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

5. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. članom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

6. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) članom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake nabožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

13. Petek. Sv. Stanislav. Sv. Didak. P. o.: a) članom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) istim kakor jutri.

14. Sobota. Sv. Jozafat. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župnijski cerkvi, kjer ni redovne.

15. Nedelja. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda. P. o. članom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župnijski cerkvi.

16. Ponedeljek. Sv. Neža Asiška. P. o. istim kakor 14. dan.

19. Četrtek. Sv. Elizabeta. P. o. istim kakor 14. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. Sobota. Darovanje Marije Device. P. o.: a) članom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župnijski cerkvi; b) članom »Dejanja sv. det. J.«; c) članom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

24. Torek. Sv. Janez od Križa. P. o. članom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župnijski cerkvi danes ali v osmini.

25. Sreda. Sv. Katarina. Tretjerednikom v. o.

26. Četrtek. Sv. Lenard Port. P. o. istim kakor 14. dan.

27. Petek. Sv. Jakob Marški. P. o. istim kakor 14. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 14. dan.

30. Ponedeljek. Sv. Andrej. P. o. članom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji, če molijo za razširjanje svete vere.

BAYER

Vsvakogar se tiče

Vsaka Aspirin-tableta nosi znak Bayer-jevega križa

ASPIRIN

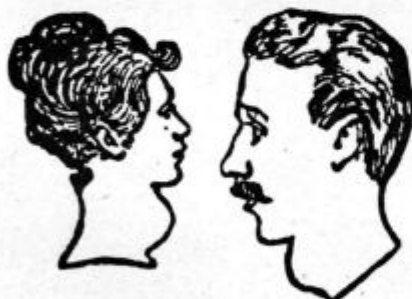
proti bolečinam in prehladu.

Oglas je registr. pod S. št. 1753 od 17. XII. 1935.

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev.

Golša, nabrekel vrat

je obolenje ščitne žleze, ki se mora pravočasno zdraviti, ker se sicer delovanje tega važnega organa v svoji funkciji kot zaščita proti strupom vse preveč preprečuje, zaradi česar lahko nastopijo neprijetni, a čisto tudi nevarni pojavi.

Zdravniška znanost je dognala, da so soli, ki vsebujejo jod, pri raznih oblikah golše izredno učinkovite. Številni bolniki so ugotovili z uporabo našega zelo preprostega

domačega zdravljenja s piljem

nagel, zadovoljiv, povsem neškodljiv vpliv na bolezen. Vsakdo, ki je bolan na golši, ima nabrekel vrat, otečene žleze, naj zahteva našo knjižico, ki jo vsakomur

popolnoma brezplačno

pošljemo. Zadostuje dopisnica. Poštno zbiralno mesto.

Ernst Pasternack, Berlin S. O.

Michaelkirchplatz 13, Abt. P. 116

PROŠNJE IN ZAHVALE

Prošnje in zahvale. Družina K. se zahv. presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J. in † škofu Slomšeku za srečen izid v več važnih stvareh, in priporoča božjemu usmiljenju svoje sorodnike, ki so zašli na napačna pota. — Zahvalim se Mariji Pom. na Rakovniku in bož. služabniku škofu Slomšeku za pomoč v službenih zadevah. R. D. Š. — Prosim sveto Terezijo Det. J., Marijo, Pomoč. Kr., da bi se mogel varovati neč. grehov in da bi ozdravel. F. Z. Č. — Neka mati priporoča v molitev svoji dve hčeri, ki sta zašli na krivo pot. — Neimenovana iz P. se priporoča Mariji Pom., sv. Jožefu in † škofu Slomšeku, da bi bila uslišana njena prošnja. — Fr. L. se priporoča najsv. Srcu J. in M., služ. b. Tereziji Ledohovski in † škofu Slomšeku za ozdravljenje od dolgotrajne in hude bolezni.

K našim slikam. Križ na Donački gori — stoji na mestu, kjer je bila nekdanja cerkev, posvečena svetemu Donatu, pa jo je že davno ogenj uničil. L. 1934 je bil postavljen mogočen križ, ki se vidi daleč naokrog. Pri tem spomeniku se vrše tabori katoliške mladine, se zažigajo kresovi in se opravlja sveta daritev.

Koralni »introiti« in »komunije« za največje in še nekatere druge praznike. (16.) Priredila dr. Fr. Kimovec in Stanko Premrl. (II. skrajšani natis.) V Ljubljani 1936. — Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena 20 Din.

Latinsko besedilo antifon in psalmov je dostavljeno v slovenskem prevodu pri vsaki uglasbi zdolaj pod črto.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

Perilo pravi: „SEVEDA“!

Perite prihodnjč tudi
Vi s Schichtovim
terpentinovim milom.
Ono odpravi nesna-
go temeljito in pri-
zanesljivo iz tkanine,
potem je lahko ve-
dno lepo belo!"

... in za namakanje ženska hvala